

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่องอุบัติเหตุการบาดเจ็บจากการทำงานที่ไม่ถึงแก่ชีวิตและปัจจัยที่เกี่ยวข้องในชาวประมงทะเล ประเภทที่ใช้เรือมีเครื่องยนต์ภายในเรือและนำเรือมาเทียบท่าที่ท่าเรือเสมสาร อำเภอสตึก จังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยได้ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ประกอบอาชีพประมงทะเลเชิงพาณิชย์ประเภทที่ใช้เรือมีเครื่องยนต์ภายในเรือ ได้แก่ เรือโดเหม็กหรือเรืออวนช้อนปลา กะตัก และ เรืออวนลากคู่ ส่วนเรืออวนลากเดี่ยวหรือเรืออวนลากแผ่นตะเฆ่นั้นสุ่มตัวอย่างไม่ได้ เนื่องจากมีจำนวนน้อยมาก ประชากรเรือประมงตัวอย่างสุ่มมาจากเรือที่มาใช้ท่าเทียบเรือเสมสาร ตำบลเสมสาร อำเภอสตึก จังหวัดชลบุรี ในการขนถ่ายสัตว์น้ำที่จับได้ ในช่วงเวลาดังตั้ง 1 มิถุนายน – 14 มิถุนายน 2547 รวมเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ โดยการใช้แบบสัมภาษณ์ ข้อมูลทั่วไป และการบาดเจ็บจากการทำงาน กับชาวประมงตัวอย่าง จำนวน 300 คน

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 7 ส่วน ได้แก่

- 4.1 การสำรวจกระบวนการทำงานของชาวประมงกลุ่มตัวอย่าง
- 4.2 การตอบกลับของข้อมูล
- 4.3 ข้อมูลส่วนบุคคล
- 4.4 อัตราอุบัติเหตุและร้อยละของการบาดเจ็บจากการทำงานในรอบ 1 ปี
- 4.5 ข้อมูลพื้นฐานทางสุขภาพ
- 4.6 ข้อมูลการทำงาน
- 4.7 ข้อมูลการประเมินที่ทำงาน
- 4.8 ข้อมูลการได้รับความรู้ในการป้องกันตนเองขณะปฏิบัติงาน
- 4.9 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการทำงานกับการบาดเจ็บจากการทำงาน

ในข้อที่ 4.1 – 4.2 และ 4.5 – 4.8 จะตอบคำถามของวัตถุประสงค์ทั่วไป ในข้อที่ 4.4 จะตอบคำถามของวัตถุประสงค์เฉพาะข้อ 1.2.1 และ ในข้อที่ 4.9 จะตอบคำถามของวัตถุประสงค์เฉพาะข้อ 1.2.2 ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 การสำรวจกระบวนการทำงานของชาวประมงทะเลกลุ่มตัวอย่าง

4.1.1 สภาพทั่วไปของตำบลแสมสาร

ตำบลแสมสารอยู่ในเขตอำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี ซึ่งอยู่ในเขตประมงที่ 2 มีประชากรประกอบอาชีพประมงทะเลเป็นจำนวนมาก ทั้งประมงพื้นบ้านและประมงพาณิชย์ มีท่าเรือประมงขนาดมาตรฐาน 11 ท่า จัดเป็นชุมชนชาวประมงทะเลที่มีขนาดใหญ่แห่งหนึ่งของจังหวัดชลบุรี

4.1.2 กระบวนการทำงานของชาวประมงทะเล

การออกทะเลทำการประมงเป็นหน้าที่ของเพศชาย ส่วนเพศหญิงจะมีส่วนร่วมในขณะที่เรือเข้าเทียบท่าแล้ว โดยจะจัดซั้งน้ำหนักสัตว์น้ำที่จับมาได้ หรือนำไปขายที่ตลาด ลักษณะการทำงานบนเรือต้องอาศัยความแข็งแรง อดทน การสู้งานเป็นหลัก เป็นงานที่เรียนรู้อีกทีได้โดยการทดลองทำจากของจริง หรือดูตัวอย่างเวลาคนอื่นทำ เป็นการลองผิดลองถูกไปเรื่อย ๆ ใช้เวลาเพียง 1 – 2 เที้ยว ที่ออกเรือก็สามารถทำได้

ในการออกเรือครั้งแรก สิ่งที่ชาวประมงจะต้องเผชิญอย่างหนัก และต้องปรับตัวเพื่อเอาชนะให้ได้ก็คือ คลื่นลมในทะเล ซึ่งส่วนใหญ่จะสามารถเอาชนะคลื่นลมได้ แต่อาจจะใช้ระยะเวลาสั้นยาวไม่เท่ากัน บางคนอาจจะใช้เวลาเพียง 1 เที้ยว บางคนอาจจะใช้เวลา 2 – 3 เที้ยว จึงจะหายเมาคลื่น ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่า ไม่มีใครที่ออกเรือครั้งแรกได้โดยไม่เมาคลื่น ถึงแม้ว่าจะเป็นคนที่อาศัยอยู่ติดทะเล และมีความคุ้นเคยกับทะเลเป็นอย่างดี เมื่อออกทะเลครั้งแรกก็เมาคลื่นเช่นเดียวกัน ในการออกทะเลหากมีการเมาคลื่นเนื่องจากเรือมีการโคลงไปโคลงมาตลอดเวลา จะทำให้อาเจียน หมดแรง เดินไม่ไหว กินไม่ได้ นอนไม่หลับ อาจจะต้องกินยาแก้เมา หรือต้องใช้วิธีการแก้เมาด้วยการทำงานแทน เพราะหากเมาคลื่นแล้วไปนอนพักจะยิ่งทำให้เมามากขึ้น ต้องแก้ด้วยการทำงานไปเรื่อย ๆ ร่างกายจะมีการปรับตัวได้และหายเมาในที่สุด และจากการที่ต้องอยู่กับทะเลและคลื่นลมเป็นเวลานาน ๆ ต้องทำงานท่ามกลางแสงแดดที่ร้อนแรงหรือสายฝนที่ตกกระหน่ำลงมาในขณะที่ทำการกู้อวน คัดเลือกปลา โดยไม่สามารถหลบเลี่ยงหรือรอคอยให้สภาพอากาศดีได้ ดังนั้น อาจเกิดอาการเจ็บไข้ไม่สบายได้

ช่วงพักก่อนออกทำการประมง เมื่อเรือประมงกลับเข้าฝั่ง นำสัตว์น้ำที่จับได้ไปขึ้นที่สะพานปลา และทำความสะอาดเรียบร้อย ก็เป็นช่วงที่มีการพักผ่อน ระยะเวลาที่พักผ่อนเพื่อรอออกทำการประมงครั้งต่อไป ขึ้นอยู่กับขนาดของเรือ และเครื่องมือที่ใช้ในการจับปลา ถ้าเป็นเรือประมงประเภทอวนไต่หมึก หรืออวนช้อนปลากะตัก จะมีช่วงพักไม่นาน เช่น เรือเข้าฝั่งในตอนเช้า พอดก

เย็นก็ออกเรือใหม่ทันที เนื่องจากทำการประมงเที่ยวหนึ่ง ๆ ใช้เวลาเพียง 1 – 3 วัน ในขณะที่เรือ อวนลาก ใช้เวลาในการออกทะเลทำการประมงประมาณ 5 – 20 วัน นอกจากนี้ ยังขึ้นอยู่กับ อาหาร และสิ่งของเครื่องใช้ที่เตรียมไป รวมทั้งยังขึ้นอยู่กับปริมาณสัตว์น้ำที่มีในแหล่งประมงที่ไป ทำประมงด้วย

ขณะทำการประมงอยู่กลางทะเลนั้น ลูกเรือทุกคนต้องอยู่ในสภาพที่พร้อมจะทำงานตาม คำสั่งของได้ตลอดเวลา โดยปกติลูกเรือทุกคนมีช่วงเวลาทำงาน และพักผ่อนแตกต่างกันไปตาม หน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละคน ส่วนมากเวลาทำงานกับเวลาพักมีระยะเวลาใกล้เคียงกัน เช่น ช่วงเวลาพักของลูกเรือก็คือช่วงเวลาที่ลงอวนเสร็จ แล้วรอเวลากู้อวน ซึ่งใช้เวลาประมาณ 4 ชั่วโมง แต่ในช่วงเวลา 4 ชั่วโมงนี้ ไม่ใช่เวลาพักทั้งหมด เมื่อปล่อยอวนแล้ว ลูกเรือส่วนหนึ่งต้องทำหน้าที่ คัดแยกปลาที่กู้อวนมาก่อนหน้านั้นดองในน้ำแข็ง ในช่วงของการคัดแยกปลา ดองปลา และทำ ความสะอาดเรือนี้ ใช้เวลาประมาณ 1.5 – 2 ชั่วโมง ลูกเรือจึงได้พักเพียง 2 – 2.5 ชั่วโมงเท่านั้น อีก ช่วงหนึ่งที่ลูกเรือได้พัก คือ ช่วงเวลาเดินทางออกจากฝั่งจนถึงแหล่งประมง และเที่ยวกลับหลังจาก ทำการประมงประมาณ 3 – 10 ชั่วโมง ช่วงวันหยุดหรือพักงานที่สำคัญมีอยู่ 3 ช่วง คือ ช่วง ซ่อมแซมเรือประมง ช่วงมรสุม

4.1.3 ชนิดของเครื่องมือทำการประมงที่นิยมใช้ในพื้นที่ยึดตามสมุทรศาสตร์

4.1.3.1 ประเภทอวนลาก (Trawl Nets) หมายถึง เครื่องมือประมงที่ใช้อวน ลักษณะคล้ายถุง วิธีการจับสัตว์น้ำโดยการใช้เรือสองลำทำหน้าที่ถ่วงอวนรูปถุง ลากจูงอวนให้ เคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง โดยรักษาระยะห่าง และความเร็วขณะลากให้คงที่ ใช้จับปลา หน้าดิน ปลาผิวน้ำ เป็นเครื่องมือที่ต้องการความเร็วขณะลากสูง เพื่อให้ทันกับความเร็วในการว่ายน้ำ ของปลา ใช้จับสัตว์น้ำที่อาศัยอยู่บริเวณพื้นทะเล หรือเหนือพื้นทะเล ลักษณะของเรืออวนลาก คือ เสาหัวเรือมีคันทันบูม สำหรับยกกันถุงอวน ไม่มีกระโจมนั่งดูปลาเหมือนอวนล้อมจับ หรืออวน ล้อมติด มีอุปกรณ์บางชนิด เช่น การติดตั้งเครื่องกว้านของเรืออวนลากคู่ คานโลหะของเรืออวน ลากคานถ่าง และแผ่นตะเฒ่าบริเวณท้ายเรือของเรืออวนลากแผ่นตะเฒ่า เรืออวนลากคู่นิยมใช้มาก ในจังหวัดแถบกันอ่าวไทย สำหรับเรืออวนลากที่พบในตำบลสมุทรสาครมี 2 ชนิด คือ

1) อวนลากคู่ (Pair trawls) ใช้เรือสองลำ วิ่งรักษาระยะห่าง และ ความเร็วให้เท่ากันตลอดเวลา บริเวณหน้าแกงเรือไม่มีคานถ่าง บริเวณท้ายเรือไม่มีเกลไล้ และ แผ่นตะเฒ่า

2) อวนลากแผ่นตะเฆ่ หรืออวนลากแคะ (Otter board trawls) ใช้แผ่นตะเฆ่หนึ่งคู่ติดตั้งอยู่หน้าปากอวน

ในปัจจุบันนี้ที่ตำบลแสมสารเหลือเรืออวนลากแผ่นตะเฆ่อยู่น้อยมาก จึงมีแต่เรืออวนลากคู่เป็นส่วนใหญ่ ในที่นี้จึงกล่าวถึงวิธีการประมงโดยการใช้เรืออวนลากคู่เท่านั้น

เรืออวนลากคู่มีความยาวของเรือ 14 – 25 เมตร ขนาดของเครื่องยนต์ 60 – 550 แรงม้า อาจแบ่งออกเป็น 3 ขนาด คือ ขนาดเล็กยาวน้อยกว่า 14 เมตร ขนาดกลางยาว 14 – 18 เมตร และขนาดใหญ่ยาวมากกว่า 18 เมตร เรือยนต์ทั้งสองลำอาจมีขนาดเท่ากันหรือไม่เท่ากันก็ได้ กรณีที่ไม่เท่ากันลำที่มีขนาดใหญ่ ทำหน้าที่กั้อวนเรือ คัดเลือก และเก็บรักษาสัตว์น้ำ นิยมเรียกว่าเรือปลา หรือเรืออวน ส่วนอีกลำช่วยลากอวน หรือเรียกว่า เรือหู ส่วนใหญ่ติดตั้งเครื่องหาตำบลที่อยู่ของเรือจากดาวเทียม เรดาร์ เอ็คโคซาวเดอร์ และวิทยุสื่อสาร

วิธีการประมงส่วนใหญ่ทำการประมงในเวลากลางวัน ตั้งแต่เช้ามีดถึงพลบค่ำเพราะสะดวกต่อการวางแผน และทำการกั้อวน แต่จะพบการประมงเวลากลางคืนบ้าง โดยเฉพาะช่วงเดือนหงาย จำนวนวันทำการ 25 วันต่อเดือน สัตว์น้ำเป้าหมาย ได้แก่ ปลาทุ ปลาปลิง ปลาสิ่กุน ปลาอินทรี ปลาตาบลาว ปลาทรายแดง ปลาปากคม ปลาตาหวาน ปลาจวด หมึกกล้วย หมึกกระดอง ปูม้า และปลาเปิดสำหรับทำอาหารสัตว์

แหล่งทำการประมงตั้งแต่บริเวณที่มีน้ำลึก 5 – 60 เมตร เมื่อออกทะเลเรือทั้งสองลำจะต้องวิ่งไปพร้อมกัน เมื่อถึงบริเวณที่ต้องการปล่อยอวน เรือปลาก็จะเตรียมตั้งอวนไว้ที่แคมเรือ ได้กั้ววิทยุบอกให้เรือหูวิ่งเข้ามารับอวน จากนั้นเรือหูต้องวิ่งออกจากเรือปลาจนอวนตึงเต็มที่ได้แล้วได้กั้วจึงสั่งทางวิทยุให้เรือหูปล่อยอวน เรือทั้งสองลำจะปล่อยอวนพร้อมกัน ความลึกในการปล่อยอวนขึ้นอยู่กับระดับน้ำทะเล โดยใช้เครื่องมือเอ็คโคซาวเดอร์ (Echosounder) วัดระดับความลึกของน้ำทะเลได้ บางลำไม่มีเอ็คโคซาวเดอร์ ได้กั้วต้องใช้ประสบการณ์ และความชำนาญเป็นพิเศษ ในการประมาณความลึกของทะเล ถ้าน้ำตื้นก็ปล่อยอวนประมาณ 25 วา ถ้าน้ำลึกก็ปล่อยประมาณ 100 วา จากนั้นจะเร่งเครื่องยนต์เต็มทีเพื่อทำการลากอวน ระยะห่างระหว่างเรือทั้งสองลำประมาณ 100 – 300 เมตร ระดับน้ำตื้นจะห่างกันน้อยกว่าระดับน้ำลึก ความเร็วเรือขณะลากอวนประมาณ 4 – 5 น็อต หรือ 7.40 – 9.30 กิโลเมตร/ชั่วโมง

เรือหูจะชักว่าเรือปลาไม่ได้ เพราะทำให้ลากไม่ทัน เรือหูฉีกหูไปเรื่อย ๆ โดยมีเรือปลาตามไป การฉีกออกไประยะห่างแค่นั่นขึ้นอยู่กับได้กั้วสั่ง ทั้งนี้ได้กั้วต้องดูระดับน้ำลึก ความเร็วของน้ำ ถ้าน้ำเร็วมากเรือหูฉีกออกไปมากไม่ได้ จะทำให้อวนปลิวการปล่อยอวนต้องปล่อยลงไปเสมอน้ำตื้น คนถือท้ายเรือปลาต้องเป็นคนที่ได้กั้วเชือมือ มีความสามารถและเคยอยู่เรือปลามา

ก่อน จากนั้นจะทิ้งอวนไว้ประมาณ 3 – 5 ชั่วโมง จึงกู้อวน ถ้าทิ้งไว้นานเกินไปอวนจะหนักเพราะอวนตักโคลนเลนขึ้นมาเยอะ ทำให้การกู้อวนลำบากอวนอาจจะขาดได้ ในรอบหนึ่งวันจะลากอวนประมาณ 3 ครั้ง เรือปลาเป็นเรือที่กู้อวนขึ้นมา โดยได้ก่งเป็นผู้บอกเรือหูให้เบาเครื่องแล้วเลี้ยวมาหาเรือปลา เรือหูจะกว้านอวนขึ้นมาแล้วขับเรือมาจนชิดเรือปลา ส่งหูอวนให้เรือปลาเพื่อทำการกู้อวน หลังจากนั้นเรือหูจะถอยออกไปลอยลำห่างประมาณ 3 – 4 วา ให้เรือปลากู้อวนได้ และต้องคอยระวังอย่าให้เรือกระทบกัน เมื่อเรือปลากู้อวนเสร็จ เทปลาออกแล้วก็จะบอกให้เรือหูเข้ามารับอวนเพื่อปล่อยใหม่ ถ้าไม่ปล่อยอวนต่อ เรือปลาก็จะวิ่งโดยมีเรือหูตามหลังห่างกันประมาณ 3 – 4 วา เมื่อเรือปลาต้องการปล่อยอวนเมื่อใดจะบอกให้เรือหูเข้ามารับอวน หลังจากได้ปลามาแล้ว ยี่ซี้จะจ่ายงานให้ลูกเรือส่วนหนึ่งทำหน้าที่คัดเลือกปลา และอีกส่วนหนึ่งปล่อยอวนต่อ เมื่อปล่อยอวนเสร็จลูกเรือส่วนนี้จะช่วยคัดเลือกปลาใส่ลังพลาสติก ตองปลาด้วยน้ำแข็ง แล้วนำไปใส่ห้องบรรจุน้ำแข็งใต้ท้องเรือ ล้างทำความสะอาดเรือเมื่อทำงานเสร็จลูกเรือจะได้พักผ่อนเพื่อรอกู้อวนครั้งต่อไป

การออกเรือแต่ละเที่ยวใช้เวลา 15 – 25 วัน แล้วแต่ปริมาณน้ำแข็ง ส่วนมากเข้าแก้มักสั่งว่า ถ้าน้ำแข็งไม่หมดไม่ต้องกลับ ถ้าคลื่นลมแรง เรือลากคู่ทำงานไม่ได้ต้องจอดทอดสมอ ระหว่างช่วงเดือนพฤศจิกายน – มกราคม เป็นช่วงฤดูมรสุม เรือลากคู่ต้องจอดทอดสมอพักเรือ และออกทำการประมงก็ประมาณตรุษจีน จำนวนลูกเรือขึ้นอยู่กับขนาดของเรือ ถ้าเรือขนาดใหญ่มีลูกเรือประมาณ 18 คน เรือขนาดเล็กก็มีลูกเรือประมาณ 6 – 8 คน

4.1.3.2 ประเภทอวนช้อนอวนยก (Lift Nets) หมายถึง เครื่องมือทำการประมงที่ใช้ผืนอวนคล้ายเปลขนาดใหญ่ รูปร่างเป็นเหลี่ยมหรือกลม ขอบล่างสุดของอวน หรือแนวตีนอวนไม่มีห่วงโลหะวงแหวนและเชือกร้อยผ่าน มีการติดตั้งไฟหรือแบบรวมกลุ่ม 4 – 12 ดวง หลักการจับสัตว์น้ำ คือ จัดวางเครื่องมือในแนวตั้ง หรือแนวราบ แล้วรอเวลาให้สัตว์น้ำว่ายเข้ามา หรือล่องลงให้สัตว์น้ำเข้ามาอยู่ในบริเวณศูนย์กลางของเครื่องมือ ใช้เหยื่อล่อ ชั่งล่อ หรือแสงไฟล่อ แล้วช้อนหรือยกขึ้นทันที เช่น บาม ยอเคย จัน (หยอง) ยอปู แร้วปู และอวนช้อนปลากะตัก เป็นต้น สำหรับที่ตำบลแสมสารนิยมใช้เรืออวนช้อนปลากะตัก (Anchovy lift nets) ซึ่งจะสลับกันทำการประมงแบบไดเหม็ก โดยผลัดเปลี่ยนกันตามความซุกซมของสัตว์น้ำเป้าหมาย พบมากในเขตจังหวัดภาคตะวันออก ผืนอวนมีลักษณะคล้ายเปลเป็นรูปสี่เหลี่ยมคางหมู มีตุ้มน้ำหนักถ่วงที่มุมอวนสองข้าง บางรายเพิ่มตรงกลางอีกหนึ่งจุด พร้อมทั้งมีเชือกจุดมุมอวนทั้งสองข้างเอาไว้ด้วย

เรือจะออกทำการประมงในเวลากลางคืน ส่วนใหญ่เริ่มตั้งแต่ข้างแรม 4 ค่ำ ถึงข้างขึ้น 12 ค่ำ โดยออกเรือหลังจากพระอาทิตย์ตกดินเล็กน้อย แหล่งทำการประมงส่วนใหญ่อยู่ที่น้ำลึก 20 –

40 เมตร ชาวประมงจะแล่นเรือค้นหาฝูงปลากะตักโดยใช้เอ็คโคชาวเดอร์ รายที่ไม่มีเครื่องเอ็คโคชาวเดอร์ จะต้องคาดเดาแหล่งจับปลากะตักเอง เมื่อค้นพบฝูงปลากะตักแล้วจะทำการทอดสมอเรือ หรือปล่อยอวนถ่วงหัวเรืออย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นกับสถานการณ์ แล้วเปิดไฟล่อปลากะตักทุกดวง เว้นไฟหรีที่เป็นไฟสปอตไลท์ ใต้กังจะเฝ้าดูการรวมฝูงของปลากะตักจากจอเครื่องเอ็คโคชาวเดอร์อยู่ตลอดเวลา เมื่อเห็นว่าปลารวมฝูงกันมากพอแล้ว จะดับไฟล่อทุกดวงแล้วเปิดกลุ่มไฟหรีที่อยู่กลางลำแทน ขณะเดียวกันให้ลูกเรือซึ่งอวนไว้ที่ปลายคันไม้ไผ่ให้เรียบร้อย จากนั้นใต้กังจะเริ่มหรีไฟโดยปรับรอบเครื่องยนต์ให้ต่ำลง และเร่งไฟให้สว่างทันทีที่ปลากะตักบางส่วนขึ้นถึงผิวน้ำแล้วปรับไฟหรีสลับกับเร่งไฟอีก 1 – 5 ครั้ง จนเห็นว่าปลากะตักไม่ขึ้นมามากกว่านี้อีกแล้ว จึงสั่งให้ลูกเรือช่วยกันจุดเชือกผูกมูมวนขอบล่างขึ้นเรือโดยเร็ว ส่วนใหญ่จะใช้เครื่องกว้านจุด จากนั้นจึงเก็บอวนขึ้นเรือจนสามารถตักปลากะตักใส่เรือได้ คืนหนึ่ง ๆ จะมีการย้ายที่จับปลากะตัก 1 – 4 แห่ง และช้อนปลาได้ 1 – 10 ครั้ง

4.1.4 สิ่งคุกคามสุขภาพที่สำรวจพบ

จากการเดินสำรวจและสัมภาษณ์ชาวประมงทะเลกลุ่มตัวอย่างถึงสิ่งคุกคามสุขภาพจากการทำงานที่อาจเกิดขึ้นได้กับชาวประมงกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงสิ่งคุกคามสุขภาพจากการทำงานที่อาจเกิดขึ้นได้กับชาวประมงกลุ่มตัวอย่าง

สิ่งคุกคามสุขภาพ	ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้
ทางกายภาพ	<ul style="list-style-type: none"> - การได้รับเสียงดังจากเครื่องยนต์เรือ - ผิวน้ำไหม้จากแสงแดดเผา และอาจเกิดมะเร็งผิวหนังได้จากรังสีอัลตราไวโอเล็ต
ทางเคมี	<ul style="list-style-type: none"> - การได้รับไอเสียจากเครื่องยนต์ดีเซล - การทำงานในที่อับอากาศ อาจได้รับก๊าซพิษ เช่น ก๊าซไฮโดรเจนซัลไฟด์ หรือก๊าซไซเน่า ซึ่งเกิดจากการหมักหมมทางชีวภาพ
ทางชีวภาพ	<ul style="list-style-type: none"> - อาจได้รับพิษจากพืช และสัตว์ทะเลที่มีพิษ - อาจติดเชื้อ <i>Vibrio vulnificus</i> ซึ่งทำให้เกิดแผลติดเชื้อรุนแรงมาก (necrotizing fasciitis)

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

สิ่งคุกคามสุขภาพ	ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้
อุบัติเหตุจากการทำงาน	<ul style="list-style-type: none"> - อาจมีการลื่นหกล้มบนพื้นเรือ ขณะที่เรือกำลังแล่น และมีพื้นลื่น - การตกจากเรือลงไปในน้ำจนอาจจมน้ำเสียชีวิต - การถูกเพลลาเครื่องกว้านหนีบมือ หรือการถูกเชือกกว้านรัด หรือดึงขาให้เสียหลักหมุนตามการหมุนของเชือกกว้านล้มกระแทกแคมเรือถึงเสียชีวิต หรือแขนขาขาดพิการได้ - อาจพลัดตกลงมา จากการปีนป่ายในที่สูง - อาจถูกไฟฟ้าช็อต โดยเฉพาะเรืออวนไคหมึก - อาจถูกวัตถุสิ่งของตกใส่ร่างกายขณะที่เรือกำลังแล่น - อาจถูกใบพัด หรือหางเสือเรือขณะที่ลงไปอยู่ในทะเล เพื่อกู้อวน - อาจเดินสะดุดวัตถุสิ่งของที่วางเกะกะอยู่บนเรือ - อาจถูกอวนพันตามร่างกายขณะที่ลงไปอยู่ในทะเล ทำให้จมน้ำได้ - การยกสิ่งของที่หนักเกินกำลังความสามารถของตนเอง จนอาจเกิดการอักเสบของกล้ามเนื้อเฉียบพลัน - อาจถูกความร้อนลวกจากพื้นผิวสัมผัสที่มีความร้อนสูง เช่น เครื่องยนต์ของเรือ - อาจได้รับพิษจากพืช และสัตว์ทะเลที่มีพิษ - อาจถูกสัตว์ทะเลทำร้าย โดนกัดต่อย หรือถูกส่วนมีคมชนิดนั้น เช่น ฉลามกัด หอยบาด เป็นต้น
ทางจิตสังคม	<ul style="list-style-type: none"> - ความเครียดจากการทำงาน จากการต้องทำงานหนัก และอยู่กลางทะเลเป็นระยะเวลาานาน

4.2 การตอบกลับของข้อมูล

ได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 คน ซึ่งได้ถามคอยช่วยเหลือในการสัมภาษณ์ในส่วนที่ชาวประมงกลุ่มตัวอย่างอาจไม่เข้าใจคำถาม ทำให้ได้ข้อมูลครบถ้วนทั้ง 300 คน ไม่มีข้อมูลสูญหาย

4.3 ข้อมูลส่วนบุคคล

ประชากรตัวอย่างส่วนใหญ่พบว่า มีพิสัยของอายุอยู่ในช่วง 13 - 55 ปี มีอายุเฉลี่ย 27.86 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.51 ปี โดยลำดับช่วงอายุจากมากไปน้อย คือ ช่วงอายุ 15 - 24 ปี มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 40.33 รองลงมาได้แก่ ช่วงอายุ 25 - 34 ปี คิดเป็นร้อยละ 38.00 ช่วงอายุ 35 - 44 ปี คิดเป็นร้อยละ 14.00 และช่วงอายุ 45 - 54 ปี คิดเป็นร้อยละ 7.00 ตามลำดับ ส่วนช่วงอายุน้อยกว่า 15 ปี กับช่วงอายุมากกว่าหรือเท่ากับ 55 ปี พบน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.33 อย่างละเท่า ๆ กัน

น้ำหนักตัวพบว่า มีพิสัยอยู่ในช่วง 40 - 88 กิโลกรัม น้ำหนักเฉลี่ย 59.93 กิโลกรัม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.69 โดยลำดับช่วงน้ำหนักที่พบจากมากไปหาน้อย คือ ช่วงน้ำหนัก 51 - 60 กิโลกรัม มีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.00 รองลงมา ได้แก่ ช่วงน้ำหนัก 61 - 70 กิโลกรัม คิดเป็นร้อยละ 36.33 ช่วงน้ำหนัก 40 - 50 กิโลกรัม คิดเป็นร้อยละ 15.67 ช่วงน้ำหนัก 71 - 80 กิโลกรัม คิดเป็นร้อยละ 5.67 และช่วงน้ำหนักมากกว่าหรือเท่ากับ 81 กิโลกรัม คิดเป็นร้อยละ 0.33 ตามลำดับ ส่วนสูงมีพิสัยอยู่ในช่วง 140 - 185 เซนติเมตร ส่วนสูงเฉลี่ย 163.74 เซนติเมตร ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.64 เซนติเมตร โดยลำดับช่วงส่วนสูงที่พบจากมากไปหาน้อย คือ ส่วนสูงในช่วง 161 - 170 เซนติเมตร มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.00 รองลงมาได้แก่ ส่วนสูงในช่วง 151 - 160 เซนติเมตร คิดเป็นร้อยละ 34.00 ส่วนสูงในช่วง 171 - 180 เซนติเมตร คิดเป็นร้อยละ 10.00 และส่วนสูงมากกว่าหรือเท่ากับ 181 เซนติเมตร ขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 0.33 ตามลำดับ ดังปรากฏตามตารางที่ 4.2

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ คิดเป็นร้อยละ 94.33 และส่วนน้อยนับถือศาสนาอิสลาม คิดเป็นร้อยละ 5.67 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเชื้อชาติพม่า คิดเป็นร้อยละ 56.00 รองลงมา ได้แก่ เชื้อชาติไทย คิดเป็นร้อยละ 24.33 เชื้อชาติกัมพูชา คิดเป็นร้อยละ 13.33 และเชื้อชาติลาว คิดเป็นร้อยละ 6.33 ตามลำดับ พวกที่มีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศไทย พบว่ามาจากภาคอีสานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 12.33 รองลงมาคือภาคกลาง คิดเป็นร้อยละ 7.67 ส่วนภาคตะวันออกเฉียงเหนือคิดเป็นร้อยละ 4.33 ไม่พบแรงงานประมงที่มาจากภาคเหนือและภาคใต้

กลุ่มตัวอย่างมีสถานภาพสมรสโสด มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.33 รองลงมา ได้แก่ สถานภาพสมรสคู่ คิดเป็นร้อยละ 43.67 และสถานะภาพสมรสหย่า/หย่า/แยก คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตามลำดับ ส่วนการศึกษาพบว่า ไม่ได้เรียน และอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ มีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.33 รองลงมาได้แก่ การศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนต้น (ป.4) คิดเป็นร้อยละ 23.33

ไม่ได้เรียนแต่อ่านออกเขียนได้ คิดเป็นร้อยละ 21.67 ตามลำดับ สำหรับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6 หรือ มศ.5) และระดับประกาศนียบัตร / อนุปริญญา พบน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.33 อย่างละเท่า ๆ กัน ดังปรากฏตามแผนภูมิที่ 4.1 – 4.5

ในส่วนของรายได้พบว่า ตำแหน่งงานที่มีรายได้เฉลี่ยสูงสุด คือ ได้กึ่ง เท่ากับ 15,000 บาท รองลงมาคือ ตำแหน่งหัวหน้าคนงาน 9,566.67 บาท และตำแหน่งช่างเครื่อง 8,045.55 บาท ส่วนของลูกเรือพบว่า มีรายได้เฉลี่ยต่ำสุด คือ 5,098.03 บาท เมื่อพิจารณาความเพียงพอของรายได้พบว่าส่วนใหญ่มีรายได้เพียงพอและเหลือเก็บ คิดเป็นร้อยละ 58.67 มีรายได้เพียงพอแต่ไม่เหลือเก็บ คิดเป็นร้อยละ 37.00 และมีส่วนน้อยที่รายได้ไม่เพียงพอ คิดเป็นร้อยละ 4.33 ดังปรากฏตามตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
อายุ (ปี) (N = 300)		
< 15	1	0.33
15 - 24	121	40.33
25 - 34	114	38.00
35 - 44	42	14.00
45 - 54	21	7.00
≥ 55	1	0.33
Mean = 27.86	SD = 8.51	MIN = 13
		MAX = 55

หมายเหตุ มีแรงงานที่มีอายุน้อยกว่า 15 ปีอยู่ 1 ราย (อายุ 13 ปี)

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
น้ำหนัก (กิโลกรัม) (N = 300)		
40 – 50	47	15.67
51 – 60	126	42.00
61 – 70	109	36.33
71 – 80	17	5.67
≥ 81	1	0.33
<i>Mean = 59.93</i>	<i>SD = 7.69</i>	<i>MIN = 40</i>
		<i>MAX = 88</i>
ส่วนสูง (เซนติเมตร) (N=300)		
140 -150	11	3.67
151 - 160	102	34.00
161 - 170	156	52.00
171 - 180	30	10.00
≥ 181	1	0.33
<i>Mean = 163.74</i>	<i>SD = 6.64</i>	<i>MIN = 140</i>
		<i>MAX = 185</i>

แผนภูมิที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของการนับถือศาสนาของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
ศาสนา (N = 300)

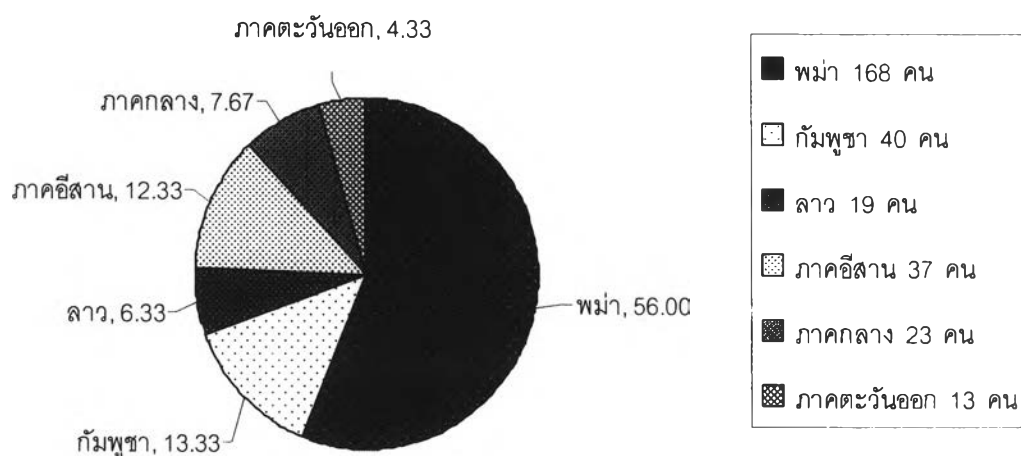

แผนภูมิที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของเชื้อชาติของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
เชื้อชาติ (N = 300)

แผนภูมิที่ 4.3 แสดงจำนวนและร้อยละของภูมิฐานะของประชากรกลุ่มตัวอย่าง

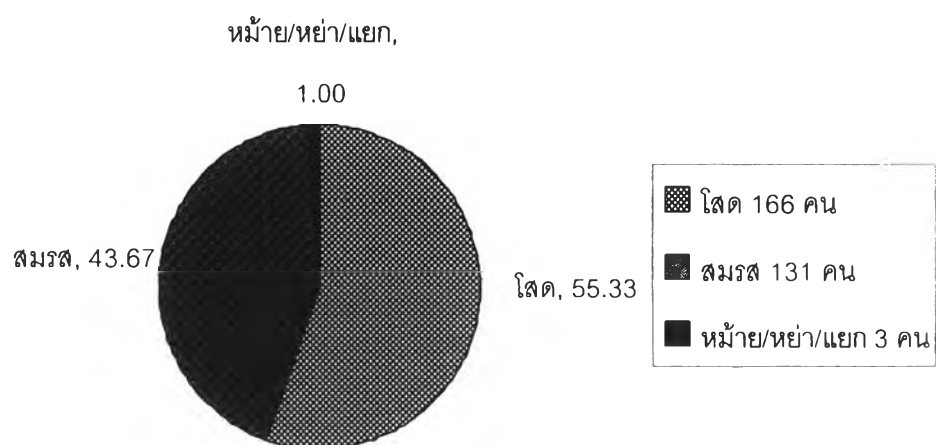
ภูมิฐานะ

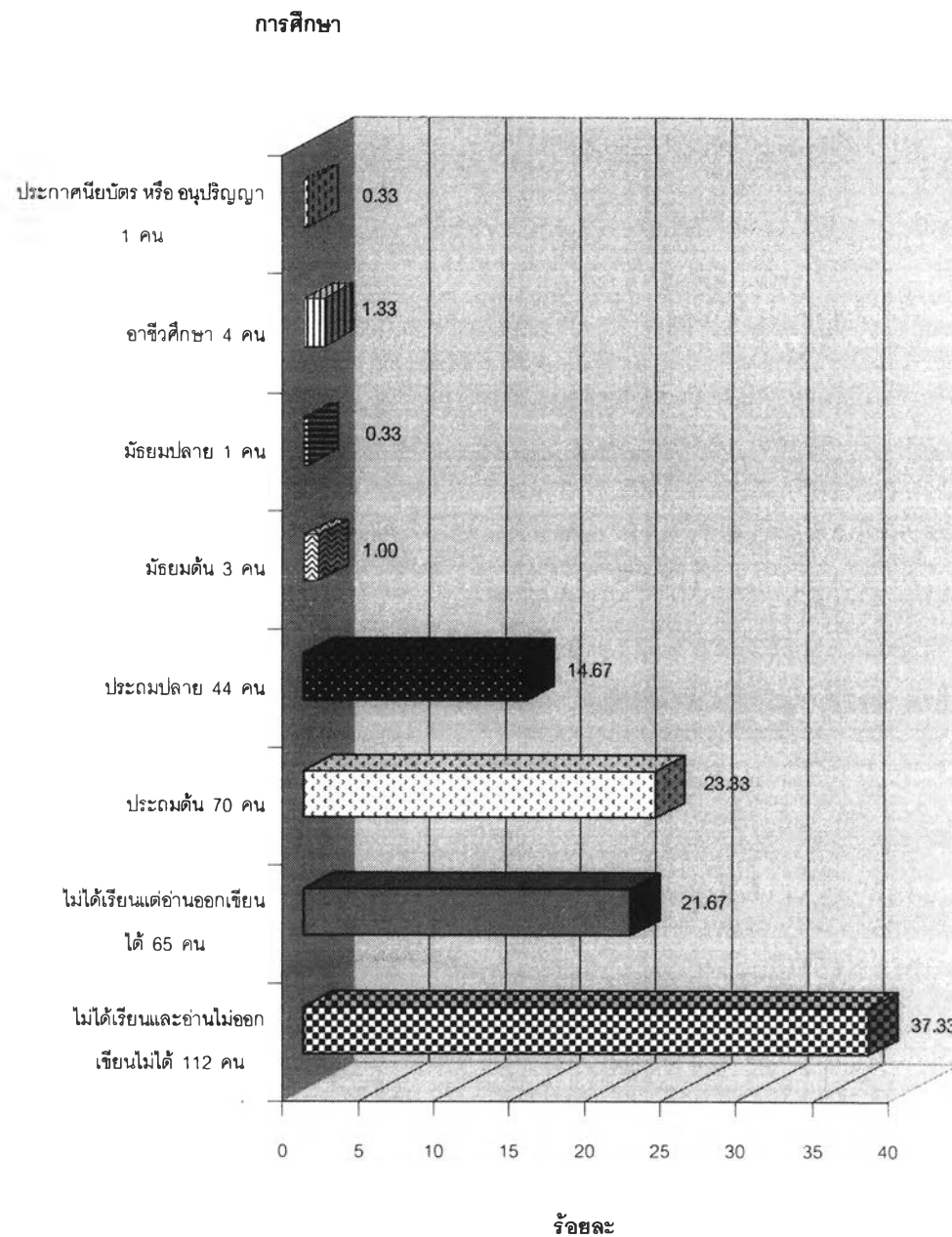
หมายเหตุ ไม่พบแรงงานประมงที่มาจากภาคเหนือและภาคใต้

แผนภูมิที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของสถานภาพสมรสของประชากรกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพสมรส (N = 300)

แผนภูมิที่ 4.5 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
การศึกษา (N = 300)

ตารางที่ 4.3 แสดงรายได้ต่อเดือนจำแนกตามตำแหน่งการทำงานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง

(N = 300)

ตำแหน่งการทำงาน	รายได้ต่อเดือน (บาท)			
	ต่ำสุด	สูงสุด	Mean	SD
ได้กึ่ง	8,000	20,000	15,000.00	2,674.23
นายท้าย	4,500	10,000	8,035.71	2,116.46
หัวหน้าคนงาน	1,500	16,000	9,566.67	5,848.89
ช่างเครื่อง	5,000	11,000	8,045.55	2,263.34
คนครัว	4,000	10,000	5,690.00	1,469.30
ลูกเรือ	2,800	45,000	5,098.03	4,183.09
ผู้ช่วยนายท้าย	4,500	8,000	5,833.33	1,892.97

4.4 อัตราอุบัติเหตุ และร้อยละของการได้รับบาดเจ็บจากงาน ในรอบ 1 ปี (1 มิถุนายน 2546 – 31 พฤษภาคม 2547) ของชาวประมงทะเล ประเภทที่ใช้เรือมีเครื่องยนต์ ภายในเรือ และนำเรือมาเทียบท่าแสมสาร อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี

จากการสัมภาษณ์กลุ่มชาวประมงตัวอย่าง 300 คน มีผู้ที่ได้รับบาดเจ็บในรอบ 1 ปี ที่ผ่านมา (1 มิถุนายน 2546 – 31 พฤษภาคม 2547) เป็นจำนวน 131 คน รวมจำนวนครั้งทั้งหมดได้ 138 ครั้ง เมื่อนำข้อมูลของการได้รับบาดเจ็บจากการทำงานมาคำนวณหาอัตราอุบัติเหตุของการได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน พบว่า อัตราอุบัติเหตุตลอดระยะเวลา 1 ปี (1 มิถุนายน 2546 – 31 พฤษภาคม 2547) เท่ากับ 43.67 คน/100 คน/ปี หรือ 32.00 คน/200,000 คน-ชั่วโมง และเมื่อพิจารณาจำนวนครั้งของการเกิดการบาดเจ็บสามารถคิดเป็นอัตราอุบัติเหตุ เท่ากับ 46.00 ครั้ง/100 คน/ปี หรือ 33.71 ครั้ง/200,000 คน-ชั่วโมง

เมื่อจำแนกอัตราอุบัติเหตุการได้รับบาดเจ็บตามความรุนแรงพบว่า มีผู้ที่ได้รับบาดเจ็บชนิดรุนแรง เป็นจำนวน 69 คน คิดเป็นอัตราอุบัติเหตุ เท่ากับ 23.00 คน/100 คน/ปี หรือ 16.85 คน/200,000 คน-ชั่วโมง อัตราอุบัติเหตุการได้รับบาดเจ็บจากการทำงานที่ไม่รุนแรง มีผู้ได้รับบาดเจ็บชนิดไม่รุนแรง เป็นจำนวน 41 คน คิดเป็นอัตราอุบัติเหตุ เท่ากับ 27.33 คน/100 คน/ปี หรือ 20.02 คน/200,000 คน-ชั่วโมง ดังปรากฏตามตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 แสดงอัตราอุบัติการณ์ของการได้รับบาดเจ็บจากการทำงานในรอบ 1 ปี
(1 มิถุนายน 2546 – 31 พฤษภาคม 2547)

การได้รับบาดเจ็บ จากการทำงาน	จำนวน (คน)	อัตราอุบัติการณ์	
		คน/100-คน/ปี	คน/200,000 คน-ชั่วโมง
ผู้ที่ได้รับการบาดเจ็บ	131	43.67	32.00
จำนวนครั้งที่ได้รับการบาดเจ็บ	138	46.00	33.71
ผู้ที่ได้รับการบาดเจ็บรุนแรง	69	23.00	16.85
ผู้ที่ได้รับการบาดเจ็บไม่รุนแรง	41	27.33	20.02

สำหรับข้อมูลในอดีต พบว่ามีกลุ่มชาวประมงตัวอย่างจำนวน 42 คน ที่เคยพบว่ามีผู้ร่วมงานได้รับบาดเจ็บ โดยพบว่า ได้รับการบาดเจ็บ 1 ครั้ง มีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.10 รองลงมาได้แก่ การได้รับบาดเจ็บ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.90 และการได้รับบาดเจ็บ 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.50 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีอยู่ 1 คนที่เคยพบผู้ร่วมงานได้รับบาดเจ็บถึง 10 ราย และมีผู้ที่เคยประสบเหตุการณ์ที่อาจเป็นอันตรายหรือไม่ปลอดภัย (near miss) จำนวน 9 คน ในจำนวนนี้มีอยู่ 1 คน ที่เคยพบเหตุการณ์ที่อาจเป็นอันตรายหรือไม่ปลอดภัยถึง 4 ครั้ง นอกจากนี้ยังพบว่า มีได้กั 12 คน ที่เคยพบว่ามีผู้ร่วมงานได้รับบาดเจ็บ ในจำนวนนี้มีอยู่ 4 คน ที่เคยพบผู้ร่วมงานได้รับบาดเจ็บจนถึงขั้นพิการเสียชีวิต

เมื่อสอบถามได้กั เกี่ยวกับประสบการณ์ที่เคยพบเห็นผู้ร่วมงานได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน พบว่า มีได้กัที่เคยพบเห็นเหตุการณ์ดังกล่าว 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.00 และเคยพบผู้ร่วมงานที่ได้รับบาดเจ็บจนพิการต้องออกจากงาน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.70 และเคยพบผู้ร่วมงานที่ได้รับบาดเจ็บจนเสียชีวิต 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.70

จากการสอบถามเหตุการณ์ที่เป็นอันตรายหรือไม่ปลอดภัย (near miss) ในรอบ 1 ปี ที่ผ่านมา (1 มิถุนายน 2546 – 31 พฤษภาคม 2547) พบว่า มีผู้ที่เคยประสบเหตุการณ์ที่เป็น

อันตรายหรือไม่ปลอดภัย 48 คน และเคยเกิดเหตุการณ์ที่เป็นอันตรายหรือไม่ปลอดภัย 9 คน คิดเป็นร้อยละ 3.00

ในรอบ 1 ปีที่ทำการสำรวจพบว่า จำนวนครั้งที่ได้รับบาดเจ็บมีสูงสุดถึง 3 ครั้ง โดยมีผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน 1 ครั้ง มีมากที่สุด จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 96.18 รองลงมา ได้แก่ ได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน 2 ครั้ง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.29 และ ได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน 3 ครั้ง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.53 ตามลำดับ ดังปรากฏตามตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 แสดงร้อยละของจำนวนครั้งที่ได้รับบาดเจ็บจากการทำงานในช่วงเวลา 1 ปี
ที่ทำการสำรวจของชาวประมงกลุ่มตัวอย่าง

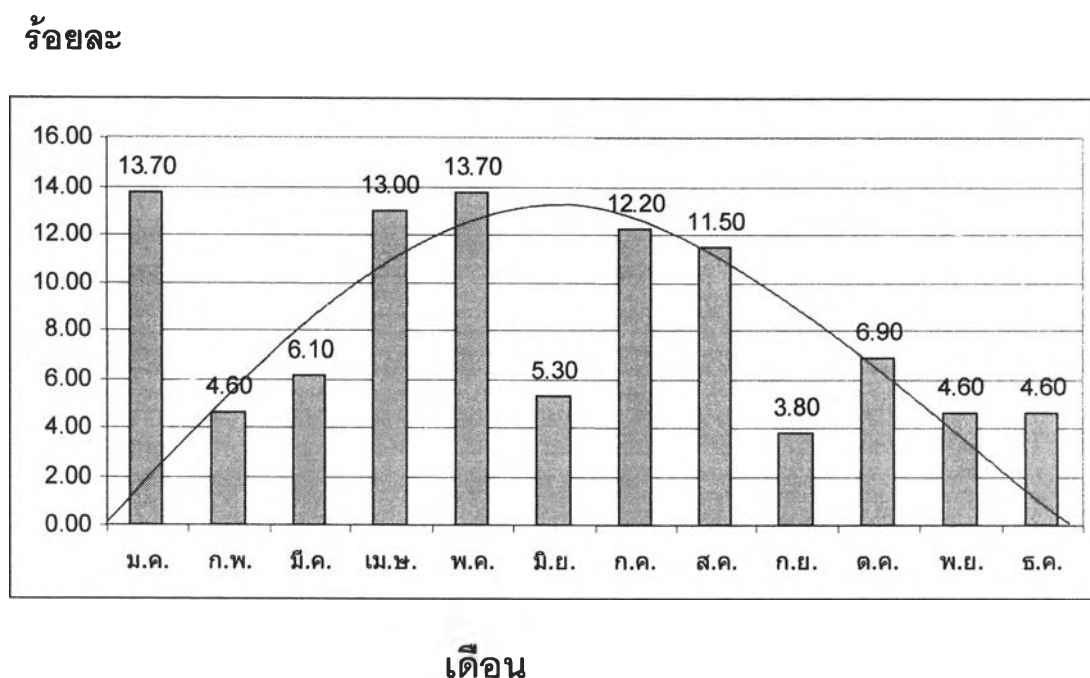
จำนวนครั้งของการได้รับบาดเจ็บ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	126	96.18
2	3	2.29
3	2	1.53
รวม	131	100.00

อัตราการได้รับบาดเจ็บจากการทำงานจำแนกตามฤดูกาล พบว่า มีการบาดเจ็บเกิดขึ้นมากที่สุดในทุกฤดูร้อน คิดเป็นร้อยละ 37.40 รองลงมาคือ ฤดูฝน คิดเป็นร้อยละ 32.80 ส่วนในฤดูหนาว มีการบาดเจ็บคิดเป็นร้อยละ 29.80 เมื่อจำแนกตามเดือนที่ได้รับบาดเจ็บ พบว่าเดือนมกราคม และพฤษภาคม มีอัตราการได้รับบาดเจ็บสูงสุด ร้อยละ 13.70 ไล่เลาะเท่าๆ กัน รองลงมาได้แก่ เมษายน คิดเป็นร้อยละ 13.00 และเดือนกรกฎาคม คิดเป็นร้อยละ 12.20 ตามลำดับ ดังปรากฏตามแผนภูมิที่ 4.6 และ 4.7

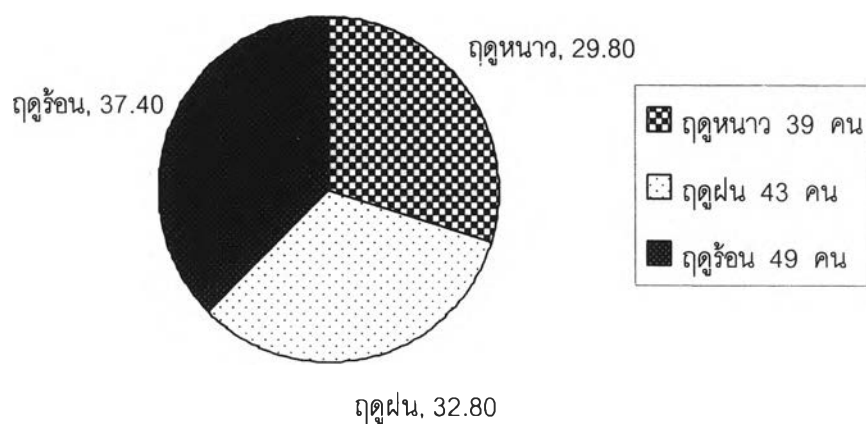
อัตราการได้รับบาดเจ็บจากการทำงานจำแนกตามช่วงเวลาที่เกิดการบาดเจ็บ พบว่า ช่วงเวลาหัวค่ำ เกิดการบาดเจ็บจากการทำงานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 19.10 รองลงมาได้แก่ ช่วงเวลากลางดึก คิดเป็นร้อยละ 17.56 และเวลาช่วงเย็น คิดเป็นร้อยละ 15.27 ตามลำดับ ดังปรากฏตามตารางที่ 4.6

อัตราการได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน จำแนกตามลักษณะของการบาดเจ็บ พบว่า ลักษณะของการบาดเจ็บที่พบมากที่สุด คือ บาดแผลฉีกขาด คิดเป็นร้อยละ 38.17 รองลงมา ได้แก่ ข้อเคล็ดขัดยอกและการอักเสบตึงตัวของกล้ามเนื้อ และบาดแผลตัดขาด คิดเป็นร้อยละ 11.45 อย่างละเท่า ๆ กัน ส่วนบาดแผลถลอก คิดเป็นร้อยละ 9.92 ตามลำดับ ดังปรากฏตาม ตารางที่ 4.7

แผนภูมิที่ 4.6 แสดงร้อยละของการได้รับบาดเจ็บจำแนกตามรายเดือนของชาวประมงกลุ่ม ตัวอย่าง

แผนภูมิที่ 4.7 แสดงร้อยละของการได้รับเจ็บจำแนกตามฤดูกาลที่ได้รับบาดเจ็บ

ตารางที่ 4.6 แสดงร้อยละของการได้รับบาดเจ็บจำแนกตามช่วงเวลาโดยประมาณที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บ

ช่วงเวลาที่ได้รับบาดเจ็บ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
หัวค่ำ	25	19.10
กลางดึก	23	17.56
เย็น	20	15.27
เช้า	18	13.74
บ่าย	18	13.74
รุ่งสาง	14	10.69
สาย	13	9.92

ตารางที่ 4.7 แสดงร้อยละของการได้รับบาดเจ็บจำแนกตามลักษณะของการบาดเจ็บ

ลักษณะของการบาดเจ็บ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บาดแผลฉีกขาด	50	38.17
บาดแผลตัดขาด	15	11.45
ข้อเคล็ดขัดยอก	15	11.45
บาดแผลถลอก	13	9.92
กระดูกหัก	12	9.16
บาดแผลฟกช้ำ	7	5.34
บาดแผลไหม้จากไฟ หรือความร้อน	5	3.82
อาการเจ็บปวด จากการได้รับสารพิษ	5	3.82
พิษหรือสัตว์มีพิษ	3	2.29
ไฟฟ้าช็อต	2	1.53
		0.08
การตัดขาดของแขนขา หรืออวัยวะต่าง ๆ	1	0.08
การบาดเจ็บอวัยวะภายใน	1	0.08
สำลักน้ำ	1	0.08
บาดแผลมีรู เนื่องจากวัตถุที่แทง	1	0.08

การจำแนกอัตราการได้รับบาดเจ็บจากงานตามส่วนของร่างกายที่ได้รับบาดเจ็บ พบว่าการบาดเจ็บพบที่นิ้วมือมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 17.56 รองลงมาได้แก่ ฝ่ามือ คิดเป็นร้อยละ 13.74 และข้อมือ คิดเป็นร้อยละ 11.45 ตามลำดับ ดังปรากฏตามตารางที่ 4.8 และแผนภูมิที่ 4.8

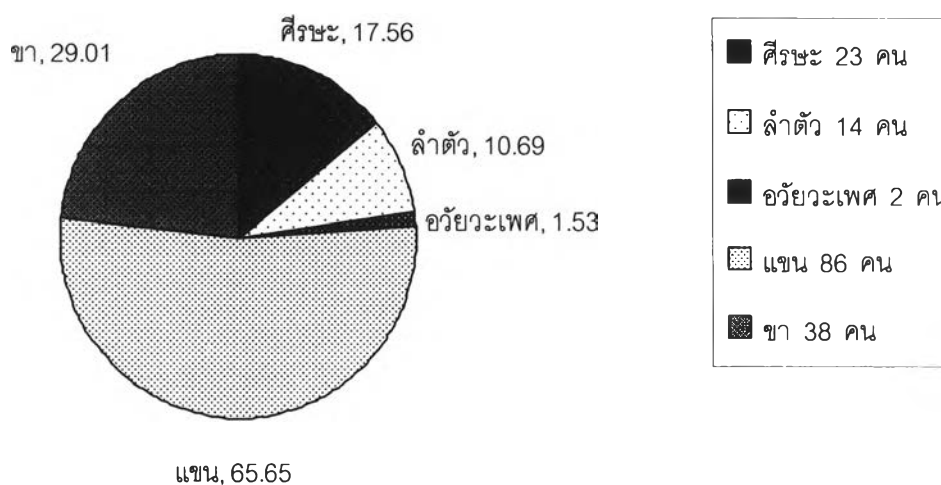
ตารางที่ 4.8 แสดงร้อยละของการได้รับบาดเจ็บจำแนกตามส่วนของร่างกายที่ได้รับการบาดเจ็บ

ส่วนของร่างกายที่ได้รับบาดเจ็บ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ศีรษะ	23	17.56
1.กะโหลกศีรษะ	2	1.53
2.หนังศีรษะ	8	6.11
3.หน้าผาก	1	0.08
4.คิ้ว	3	2.29
5.ตา	1	0.08
6.ปากและช่องปาก	2	1.53
7.คอ	6	4.58
ลำตัว	14	10.69
1.นม	1	0.08
2.บริเวณหลัง	3	2.29
3.เอว	6	4.58
4.เชิงกราน	2	1.53
5.ก้น	2	1.53
อวัยวะเพศ	2	1.53

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ส่วนของร่างกายที่ได้รับบาดเจ็บ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
แขน	86	65.65
1. รักแร้	2	1.53
2. แขนส่วนต้น	6	4.58
3. แขนส่วนปลาย	6	4.58
4. ข้อพับแขน	4	3.05
5. ข้อมือ	15	11.45
6. หลังมือ	4	3.05
7. ฝ่ามือ	18	13.74
8. นิ้วมือ	23	17.56
9. นิ้วหัวแม่มือ	8	6.11
ขา	38	29.01
1. ต้นขา	1	0.08
2. ข้อพับขา	1	0.08
3. เข่า	3	2.29
4. น่อง	3	2.29
5. หน้าแข้ง	9	6.87
6. ข้อเท้า	3	2.29
7. เท้า	8	6.11
8. นิ้วเท้า	1	0.08
9. นิ้วเท้าหัวแม่เท้า	6	4.58
10. ฝ่าเท้า	3	2.29

แผนภูมิที่ 4.8 แสดงร้อยละของการได้รับบาดเจ็บจำแนกตามส่วนของร่างกายที่ได้รับการบาดเจ็บ

การจำแนกอัตราการได้รับบาดเจ็บจากงานตามชนิดของการบาดเจ็บ พบการลื่นหกล้ม หรือสะดุดมีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 16.79 รองลงมาได้แก่ ถูกวัตถุตัดหรือบาด คิดเป็นร้อยละ 15.27 และถูกวัตถุสิ่งของหนีบหรือดิ่ง คิดเป็นร้อยละ 13.74 ตามลำดับ ดังปรากฏตามตารางที่ 4.9

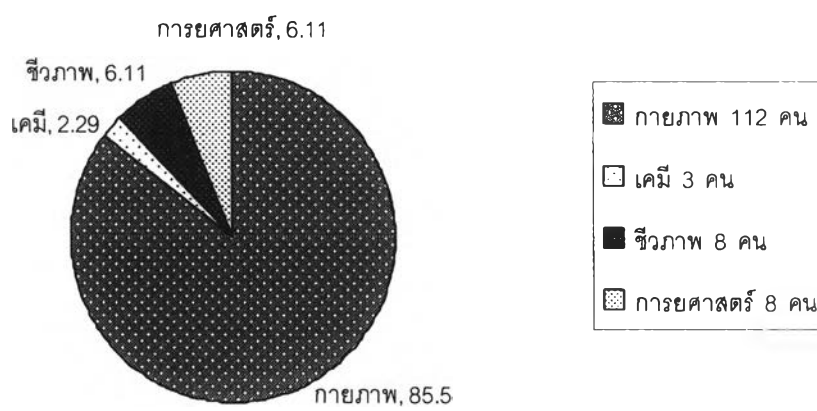
ตารางที่ 4.9 แสดงร้อยละของการได้รับบาดเจ็บจำแนกตามชนิดของการบาดเจ็บ

ชนิดของการบาดเจ็บ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ลื่นหกล้มหรือสะดุด	22	16.79
ถูกวัตถุตัดหรือบาด	20	15.27
ถูกวัตถุสิ่งของหนีบหรือตี	18	13.74
ถูกวัตถุสิ่งของตี กระแทก หรือ ชน	15	11.45
ถูกวัตถุสิ่งของซึ่งวางขวางอยู่หรือถืออยู่หลุดร่วงลงมา	11	8.40
เกิดจากการยกของหรือเคลื่อนย้ายวัตถุสิ่งของ	11	8.40
เกิดจากการดึงหรือดันวัตถุสิ่งของ	8	6.11
ถูกวัตถุสิ่งของพังทลายหล่นทับ	7	5.34
เกิดจากการได้รับความร้อนสูงหรือการสัมผัสของร้อน	4	3.05
เกิดจากถูกไฟฟ้าช็อต	4	3.05
เกิดจากการถูกพิษ	3	2.29
ตกจากที่สูง	2	1.53
เกิดจากถือ นิ้ว ขว้างวัตถุสิ่งของ	2	1.53
วัตถุทิ่มแทง	2	1.53
ตกน้ำ	2	1.53

การจำแนกอัตราการได้รับบาดเจ็บจากงานตามสิ่งที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บพบว่า เกิดจากตัวการทางกายภาพมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 85.50 รองลงมาคือ ตัวการทางชีวภาพ และการยศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 6.11 อย่างละเท่า ๆ กัน ดังปรากฏตามแผนภูมิที่ 4.7 เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของเหตุการณ์พบว่า เกิดจากการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ เช่น อวน เชือก ค้อน ขวาน และ ชะแลง มีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.30 รองลงมาได้แก่ เครื่องจักรกล คิดเป็นร้อยละ 18.32 และ

เรือประมงและส่วนต่าง ๆ ของเรือคิดเป็นร้อยละ 15.27 ตามลำดับ ดังปรากฏตามตารางที่ 4.10 และแผนภูมิที่ 4.9

แผนภูมิที่ 4.9 แสดงร้อยละของการได้รับบาดเจ็บจำแนกตามสิ่งทำให้เกิดการบาดเจ็บ

ตารางที่ 4.10 แสดงร้อยละของการได้รับบาดเจ็บจำแนกตามสิ่งที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บ

สิ่งที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ตัวการทางกายภาพ		
เครื่องมืออุปกรณ์ เช่น อวน เชือก และค้อน	41	31.30
เครื่องจักรกล เช่น เครื่องกว้านอวน รอกส่งของ	24	18.32
เรือประมงหรือส่วนต่างๆ ของเรือ	20	15.27
วัตถุหรือสิ่งของ เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ถังน้ำ	12	9.16
ความกดอากาศสูง เช่น ถังอากาศความดันสูง	2	1.53
ไฟฟ้า หรือ อุปกรณ์ไฟฟ้า	4	3.05
ภัยธรรมชาติ	5	3.82
ความร้อน เช่น หม้อน้ำร้อน และแสงแดด	3	2.29
ความเย็น เช่น ห้องน้ำแข็ง	0	0.00
ความสั่นสะเทือนของเครื่องยนต์	1	0.08
ตัวการทางเคมี		
สารเคมี สารพิษ หรือวัตถุมีพิษ	1	0.08
ไอรระเหย	1	0.08
ก๊าซ	1	0.08
ตัวการทางชีวภาพ		
สัตว์ร้าย	1	0.08
พืชมีพิษ	7	5.34

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

สิ่งที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ตัวการทางกายศาสตร์		
ท่าทางการทำงาน	4	3.05
การทำงานซ้ำซาก	1	0.08
การยกของหนัก	2	1.53
การเคลื่อนย้ายสิ่งของ	1	0.08

อัตราการได้รับบาดเจ็บจากการทำงานจำแนกตามลักษณะงานที่ทำขณะเกิดการบาดเจ็บ พบว่างานก๊อวนมีอัตราสูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.95 รองลงมาได้แก่ งานเคลื่อนย้ายสิ่งของ คิดเป็นร้อยละ 11.45 และงานยกสิ่งของหนัก คิดเป็นร้อยละ 10.69 ตามลำดับ ดังปรากฏตามตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 แสดงร้อยละของการได้รับบาดเจ็บจำแนกตามลักษณะงานที่ทำขณะเกิดการบาดเจ็บ

ลักษณะงานที่ทำขณะเกิดการบาดเจ็บ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. งานกึ่งอวน	34	25.95
2. งานเคลื่อนย้ายสิ่งของ	15	11.45
3. งานยกของหนัก	14	10.69
4. งานวางอวน หรือเครื่องมือประมง	13	9.92
5. งานเตรียมอาหาร	12	9.16
6. งานซ่อมอวนหรือเครื่องมือประมงอื่น ๆ	10	7.63
7. งานคัดเลือกปลา	6	4.58
8. งานติดตั้งปากอวน	5	3.82
9. งานขนถ่ายสัตว์น้ำขึ้นบก	5	3.82
10. งานทำความสะอาด	5	3.82
11. งานขนถ่าย บรรจุสิ่งของในห้องเย็น	4	3.05
12. งานโมน้ำแข็งลงเรือ	4	3.05
13. งานเตรียมการออกเรือ	2	1.53
14. งานขนถ่าย บรรจุสิ่งของในห้องปรับอากาศ	1	0.08
15. งานขนถ่ายเสบียง และสัมภาระลงเรือ	1	0.08

การจำแนกอัตราการได้รับบาดเจ็บจากงานตามสถานที่ หรือบริเวณที่เกิดการบาดเจ็บจากงานพบว่า บริเวณหัวเรือเกิดการบาดเจ็บจากการทำงานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.77 รองลงมา ได้แก่ บริเวณท้ายเรือ คิดเป็นร้อยละ 22.14 และบริเวณดาดฟ้าเรือ คิดเป็นร้อยละ 15.27 ดังปรากฏตามตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 แสดงร้อยละของการได้รับบาดเจ็บจำแนกตามสถานที่หรือบริเวณที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บ

สถานที่หรือบริเวณที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บริเวณหัวเรือ	39	29.77
บริเวณท้ายเรือ	29	22.14
บริเวณดาดฟ้าเรือ	20	15.27
บริเวณกาบเรือ	12	9.16
บริเวณห้องครัว	10	7.63
บริเวณห้องเย็น	7	5.34
บริเวณห้องเครื่องยนต์	6	4.58
บริเวณกระโຈມเรือ	4	3.05
บริเวณห้องควบคุมเรือ	2	1.53
บริเวณห้องสุขา	1	0.08
อื่นๆ เช่น สะพานเดินเรือ ดาดฟ้าเรือ	1	0.08

เมื่อจำแนกอัตราการได้รับบาดเจ็บจากงาน ตามความรุนแรงที่ได้รับบาดเจ็บ พบ ชาวประมงกลุ่มตัวอย่างที่สามารถทำงานต่อไปได้ คิดเป็นร้อยละ 47.33 รองลงมาได้แก่ หยุดงาน คิดเป็นร้อยละ 43.51 และนอนรักษาตัวในโรงพยาบาล คิดเป็นร้อยละ 9.16 ตามลำดับ ดังปรากฏตามตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 แสดงร้อยละของการได้รับบาดเจ็บจำแนกตามตามความรุนแรงที่ได้รับบาดเจ็บ

ความรุนแรงที่ได้รับบาดเจ็บ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทำงานต่อไปได้	62	47.33
หยุดงาน	57	43.51
นอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาล	12	9.16

4.5 ข้อมูลพื้นฐานทางสุขภาพ

จากการคำนวณค่าดัชนีมวลกาย⁽⁶⁰⁾ พบว่ามีพิสัยอยู่ในช่วง 16-30 กิโลกรัม/เมตร² โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 22.34 กิโลกรัม/เมตร² ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.46 กิโลกรัม/เมตร² โดยมีจำนวนตัวอย่างที่มีค่าดัชนีมวลกายมากกว่าหรือเท่ากับ 23.00 กิโลกรัม/เมตร² ซึ่งถือว่าเป็นผู้มีน้ำหนักเกินเกณฑ์มาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ 36.67 และมีจำนวนตัวอย่างที่มีค่าดัชนีมวลกายน้อยกว่า 18.50 กิโลกรัม/เมตร² ซึ่งถือว่าเป็นผู้มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ 4.33

ในรอบปีที่ผ่านมา (1 มิถุนายน 2546 – 31 พฤษภาคม 2547) ประชากรตัวอย่างส่วนใหญ่ตรวจสุขภาพประจำปี คิดเป็นร้อยละ 66.33 ส่วนน้อยไม่ได้ตรวจสุขภาพประจำปี คิดเป็นร้อยละ 33.67 ผลการตรวจสุขภาพ พบว่า ส่วนใหญ่ได้ผลปกติ คิดเป็นร้อยละ 99.50 ส่วนน้อยที่ผิดปกติ คิดเป็นร้อยละ 0.50 สำหรับประวัติการเจ็บป่วยหรือปัญหาสุขภาพ พบว่าส่วนใหญ่ไม่มีประวัติการเจ็บป่วยหรือปัญหาสุขภาพ คิดเป็นร้อยละ 94.67 รองลงมาได้แก่ โรคกระดูกและข้อและโรคกระเพาะอาหารอักเสบ คิดเป็นร้อยละ 1.50 อย่างละเท่า ๆ กัน ส่วนโรคระบบทางเดินหายใจพบเป็นอันดับที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 1.10 นอกจากนี้พบว่า มีการใช้ยาคลายกล้ามเนื้อ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 87.10 รองลงมาได้แก่ การใช้ยาพาราเซตามอล คิดเป็นร้อยละ 6.30 และการใช้ยาแก้ปวด คิดเป็นร้อยละ 5.60 ตามลำดับ

ประชากรตัวอย่างสูบบุหรี่ คิดเป็นร้อยละ 67.33 ส่วนพวกที่ไม่สูบบุหรี่คิดเป็นร้อยละ 32.67 ส่วนใหญ่ไม่ดื่มสุราและเบียร์ขณะทำงานคิดเป็นร้อยละ 99.00 และ 99.33 ตามลำดับ ดังปรากฏตามตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลพื้นฐานทางสุขภาพของประชากร

ข้อมูลพื้นฐานทางสุขภาพ	จำนวน	ร้อยละ
ดัชนีมวลกาย (กิโลกรัม / เมตร²) (N = 300)		
< 18.50 (น้ำหนักตัวน้อย)	13	4.33
18.50 - 22.99 (ปกติ)	177	59.00
23.00 - 24.99 (น้ำหนักเกิน)	67	22.33
25.00 - 29.99 (อ้วนระดับหนึ่ง)	43	14.33
<i>Mean = 22.34 SD = 2.46 MIN = 16 MAX = 30</i>		
มีการตรวจสุขภาพประจำปี (N = 300)	119	66.33
ผลการตรวจสุขภาพประจำปี (N = 199)		
ปกติ	198	99.50
ผิดปกติ	1	0.50
หมายเหตุ พบว่าเป็นโรคไขมันในหลอดเลือดสูง 1 ราย		
ประวัติการเจ็บป่วย (N = 300)		
ไม่เคยเจ็บป่วย	249	94.70
โรคกระเพาะอาหารอักเสบ	4	1.50
โรคกระดูกและข้อ	4	1.50
โรคระบบทางเดินหายใจ	3	1.10
โรคผิวหนัง	1	0.40
โรคลมชัก	1	0.40
วัณโรค	1	0.40
การใช้ยาเป็นประจำ (N = 300)		
ยาคลายกล้ามเนื้อ	264	87.10
ยาพาราเซตามอล	19	6.30
ยาแก้อักเสบ	17	5.60
ยารักษาโรคลมชัก	2	0.70
ยารักษาโรคกระเพาะอาหาร	1	0.30

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐานทางสุขภาพ	จำนวน	ร้อยละ
พฤติกรรมสูบบุหรี่ (N = 300)	202	67.33
พฤติกรรมการดื่มสุราขณะทำงาน (N = 300)		
ไม่ดื่ม	297	99.00
ดื่มน้อยกว่า ครึ่งขวดแบนต่อสัปดาห์	1	0.33
ดื่มน้อยกว่า ครึ่งขวดแบนต่อสัปดาห์	1	0.33
ดื่มมากกว่า 1 ขวดแบน ต่อสัปดาห์	1	0.33
ดื่มมากกว่า 1 ขวดกลม ต่อสัปดาห์	1	0.33
พฤติกรรมการดื่มเบียร์ขณะทำงาน (N = 300)		
ไม่ดื่ม	298	99.33
ดื่มครึ่ง – 1 กระป๋องต่อสัปดาห์	2	0.67

4.6 ข้อมูลการทำงาน

ได้ทำการสำรวจประชากรตัวอย่างจากท่าเรือขนาดเล็ก คิดเป็นร้อยละ 11.67 และจากท่าเรือขนาดใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 88.33 พบว่าเป็นเรืออวนลากคู่จำนวน 229 ลำ คิดเป็นร้อยละ 76.33 และเป็นเรืออวนไต่หมึก / ซ่อนปลากะตักจำนวน 71 ลำ คิดเป็นร้อยละ 23.67 เมื่อพิจารณาขนาดความยาวของลำเรือพบว่า เรือขนาดความยาว น้อยกว่า 14 เมตร (7 วา) มีจำนวน 5 ลำ คิดเป็นร้อยละ 1.67 เรือขนาดความยาว 14 – 18 เมตร (7 – 9 วา) มีจำนวน 90 ลำ คิดเป็นร้อยละ 30.00 และเรือที่มีขนาดความยาวมากกว่า 18 เมตร (มากกว่า 9 วา) มีจำนวน 205 ลำ คิดเป็นร้อยละ 68.33 สภาพโดยทั่วไปของเรือส่วนมากมีสภาพสมบูรณ์ใช้งานได้ดีไม่ต้องซ่อมแซม จำนวน 151 ลำ คิดเป็นร้อยละ 50.33 ส่วนสภาพเรือที่พอใช้งานได้ ซ่อมแซมบางครั้งมีจำนวน 149 ลำ คิดเป็นร้อยละ 49.70 จากการสำรวจไม่พบเรือที่มีสภาพเก่าสึกหรอผู้จ้างจะต้องซ่อมแซมบ่อย ๆ

ตำแหน่งการทำงานบนเรือพบว่า เป็นลูกเรือมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.67 รองลงมา ได้แก่ ใต้ก๋ง / ใต้ / กัปตัน คิดเป็นร้อยละ 11.33 ตำแหน่งพ่อครัวพบเป็นอันดับที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 6.67 ตามลำดับสำหรับความพอเพียงในการพักผ่อนพบว่า ส่วนใหญ่ได้รับการพักผ่อนเพียงพอ

คิดเป็นร้อยละ 80.67 ส่วนน้อยพักผ่อนไม่เพียงพอ คิดเป็นร้อยละ 19.33 ช่วงเวลาที่ทำการจับสัตว์น้ำพบว่า ไม่มีเวลาที่แน่นอนพบมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.00 รองลงมาได้แก่ ทำการจับสัตว์น้ำเวลากลางคืน คิดเป็นร้อยละ 21.67 และทำการจับสัตว์น้ำในเวลากลางวัน คิดเป็นร้อยละ 3.33

ในขณะที่ออกเรือส่วนใหญ่ประชากรตัวอย่าง เคยพบพายุที่รุนแรง คิดเป็นร้อยละ 80.33 ส่วนน้อย ไม่เคยพบพายุที่รุนแรง คิดเป็นร้อยละ 19.67 นอกจากนี้ยังได้รับการเตือนพายุ จากระบบการสื่อสาร และหาที่หลบพายุได้ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาพบว่า ได้รับการเตือนแต่ยังคงออกเรือต่อไป คิดเป็นร้อยละ 37.67 และไม่ได้รับการเตือนภัยเลย คิดเป็นร้อยละ 2.33 สำหรับเหตุการณ์ร้ายแรง พบว่า ประชากรตัวอย่าง ไม่เคยพบเหตุการณ์ร้ายแรงมีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 97.67 ส่วนพวกที่เคยพบเหตุการณ์ร้ายแรง ได้แก่ ไฟไหม้เรือ คิดเป็นร้อยละ 1.33 และเรือล่ม (กู้ขึ้นมาได้) คิดเป็นร้อยละ 1.00 ดังปรากฏตามตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลการทำงานของประชากรตัวอย่าง

ข้อมูลการทำงาน	จำนวน	ร้อยละ
ขนาดของท่าเรือ (N = 300)		
ขนาดเล็ก	35	11.67
ขนาดใหญ่	265	88.33
ประเภทของเรือที่ใช้ในการทำงาน (N = 300)		
อวนลากคู่	229	76.33
อวนโดหมึก/ช้อนปลากะตัก	71	23.67
ความยาวของเรือ (N = 300)		
< 14 เมตร (7 วา)	5	1.67
14 – 18 เมตร (7 – 9 วา)	90	30.00
> 18 เมตร (9 วา)	205	68.33
สภาพของเรือประมง (N = 300)		
พอใช้งานได้ ซ่อมแซมบางครั้ง	149	49.67
สมบูรณ์ใช้งานได้ดี ไม่ต้องซ่อมแซม	151	50.33
การพักผ่อนได้เพียงพอใน 1 วัน (N = 300)	242	80.67

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ข้อมูลการทำงาน	จำนวน	ร้อยละ
ตำแหน่งการทำงานบนเรือ (N = 300)		
ลูกเรือ	203	67.67
ได้ก้ง/ กัปตัน	34	11.33
พ่อครัว	20	6.67
หัวหน้าคนงาน	15	5.00
นายท้ายเรือ	14	4.67
ช่างเครื่อง	11	3.67
ผู้ช่วยนายท้าย	3	1.00
ช่วงเวลาของการจับสัตว์น้ำ (N = 300)		
ไม่มี เวลาแน่นอน	225	75.00
กลางวัน	10	3.33
กลางคืน	65	21.67
การพบพายุที่รุนแรงขณะออกเรือ (N = 300)		
	241	80.33
การเตือนเกี่ยวกับพายุจากระบบสื่อสาร (N = 300)		
ไม่ได้รับ	7	2.33
ได้รับแต่ยังคงออกเรือต่อไป	113	37.67
ได้รับและหาที่หลบพายุได้	180	60.00
เหตุการณ์ร้ายแรงที่เคยพบ (N = 300)		
ไม่เคยพบ	293	97.67
ไฟไหม้เรือ	4	1.33
เรือล่ม (กู้ขึ้นมาได้)	3	1.00

4.7 ข้อมูลการประเมินที่ทำงาน

ข้อมูลการประเมินที่ทำงานได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยและสิ่งแวดล้อมที่อาจก่อให้เกิดการบาดเจ็บในการทำงานของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

4.7.1 ด้านสภาพการทำงาน

สภาพการทำงานที่อาจก่อให้เกิดการบาดเจ็บในการทำงานของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าทำงานกลางแจ้ง อากาศร้อนจัด ร้อยละ 58.00 ทำงานในห้องเย็น ร้อยละ 12.67 ทำงานในห้องปรับอากาศ ร้อยละ 13.00 ทำงานมีความสั่นสะเทือนมาก ร้อยละ 39.67 ทำงานเกี่ยวกับกระแสไฟฟ้า ร้อยละ 14.33 ทำงานเวลากลางคืน แสงสว่างไม่เพียงพอ ร้อยละ 74.33 ทำงานที่มีไอรระเหยจากน้ำมันเชื้อเพลิงหรือน้ำมันเครื่อง ร้อยละ 31.33 ทำงานที่มีกลิ่นเหม็นก่อให้เกิดความรำคาญ ร้อยละ 51.33 มีสัตว์พิษในบริเวณที่ทำงาน ร้อยละ 5.00 มีสัตว์รบกวนในบริเวณที่ทำงาน ร้อยละ 4.33 ทำงานเคลื่อนย้ายสิ่งของหนักเป็นประจำ ร้อยละ 52.00 ทำงานยกของหนักเป็นประจำ ร้อยละ 52.33 ทำงานท่าทางที่ซ้ำซาก ร้อยละ 50.33 ทำงานที่ต้องแช่น้ำตัวเปียกน้ำเกือบตลอดเวลา ร้อยละ 24.33 ทำงานที่ต้องดำน้ำ ร้อยละ 19.67 พื้นที่การทำงานมีการเคลื่อนไหวโคลงเคลงเกือบตลอดเวลา ร้อยละ 69.67 ทำงานบนพื้นต่างระดับ ร้อยละ 30.33 ทำงานปีนป่ายหรือทำงานในที่สูง ร้อยละ 28.00 ทำงานบนพื้นที่ลื่น ร้อยละ 50.33 งานบนพื้นที่ลาดเอียง ร้อยละ 55.67 พื้นที่การทำงานมีสิ่งกีดขวางไม่เป็นระเบียบ ร้อยละ 35.00 ทำงานเกี่ยวกับของมีคม ร้อยละ 28.00 ทำงานเกี่ยวข้องกับเครื่องจักรกล ร้อยละ 43.33 มีวัตถุสิ่งของพังทลายหล่นทับได้ ร้อยละ 13.67 และทำงานที่มีวัตถุสิ่งของพุ่งชนได้ ร้อยละ 9.00

4.7.2 ด้านสิ่งแวดล้อมในที่ทำงาน

สภาพสิ่งแวดล้อมในการทำงาน ที่อาจก่อให้เกิดการบาดเจ็บในการทำงาน ของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พบว่า อากาศร้อนจัด ร้อยละ 71.67 อากาศเย็นจัด ร้อยละ 50.33 และมีพายุฝนฟ้าคะนอง ร้อยละ 51.00

4.7.3 ด้านการกระทำที่ไม่ปลอดภัย

การกระทำที่ไม่ปลอดภัยในการทำงานที่อาจก่อให้เกิดการบาดเจ็บในการทำงาน ของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พบว่า ไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ร้อยละ 49.00 ไม่สวมใส่เสื้อชูชีพขณะทำงานในเรือ ร้อยละ 56.67 หยอกล้อกันระหว่างทำงาน ร้อยละ 21.33 ทำงานตามลำพังคนเดียว ร้อยละ 18.67 ทำงานกับเครื่องมืออุปกรณ์ที่ชำรุดเสียหาย ร้อยละ 25.33

เคลื่อนย้ายของด้วยท่าทางที่ไม่ถูกต้อง ร้อยละ 47.00 ลงไปในทะเลโดยไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยชีวิต ร้อยละ 37.67 ดังปรากฏตามตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 แสดงสัดส่วนในการประเมินสถานที่ทำงานของกลุ่มตัวอย่าง

การประเมินสถานที่ทำงาน	ร้อยละ
ด้านสภาพการทำงาน	
การทำงานกลางแจ้ง และมีอากาศร้อนจัด	58.00 (174/300)
การทำงานในห้องเย็น	12.67 (38/300)
การทำงานในห้องปรับอากาศ	13.00 (39/300)
การทำงานกับความสั่นสะเทือน	39.67 (119/300)
การทำงานเกี่ยวกับกระแสไฟฟ้า	14.33 (43/300)
การทำงานเวลากลางคืน แสงสว่างไม่เพียงพอ	74.33 (223/300)
การทำงานกับไอระเหยจากน้ำมันเชื้อเพลิงหรือน้ำมันเครื่อง	31.33 (94/300)
การทำงานมีกลิ่นเหม็นก่อให้เกิดความรำคาญ	51.33 (154/300)
สัตว์มีพิษในบริเวณที่ทำงาน	5.00 (15/300)
สัตว์ร้ายในบริเวณที่ทำงาน	4.33 (13/300)
การเคลื่อนย้ายสิ่งของหนักเป็นประจำ	52.00 (156/300)
การทำงานที่ต้องยกของหนักเป็นประจำ	52.33 (157/300)
การทำงานด้วยท่าทางที่ซ้ำซาก	40.33 (151/300)
การทำงานที่ต้องแช่น้ำตัวเปียกน้ำเกือบตลอดเวลา	24.33 (73/300)
การดำน้ำ	19.67 (59/300)
พื้นที่การทำงานมีการเคลื่อนไหว โค้งเคลงเกือบตลอดเวลา	69.67 (209/300)
การทำงานบนพื้นต่างระดับ	30.33 (91/300)
การปีนป่ายหรือทำงานในที่สูง	28.00 (84/300)
การทำงานบนพื้นลื่น	50.33 (151/300)
การทำงานบนพื้นลาดเอียง	55.67 (167/300)
พื้นที่การทำงานมีสิ่งกีดขวาง ไม่เป็นระเบียบ	35.00 (105/300)

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

การประเมินสถานที่ทำงาน	ร้อยละ
การทำงานเกี่ยวข้องกับของมีคม	28.00 (84/300)
การทำงานเกี่ยวข้องกับเครื่องจักรกล	43.33 (130/300)
การมีวัตถุสิ่งของฟุ้งหลายหล่นทับได้	13.67 (41/300)
การมีวัตถุสิ่งของฟุ้งชนได้	9.00 (27/300)
สิ่งแวดล้อมในการทำงาน	
อากาศร้อนจัด	71.67 (215/300)
อากาศเย็นจัด	50.33 (151/300)
พายุฝนฟ้าคะนอง	51.00 (153/300)
ด้านการกระทำที่ไม่ปลอดภัย	
การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	49.00 (147/300)
การหยอกล้อกันระหว่างทำงาน	21.33 (64/300)
ทำงานตามลำพังคนเดียว	18.67 (56/300)
เครื่องมืออุปกรณ์ที่ชำรุดเสียหาย	25.33 (76/300)
การเคลื่อนย้ายยกของด้วยท่าทางที่ไม่ถูกต้อง	47.00 (141/300)
การลงไปทะเลโดยไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยชีวิต	37.67 (113/300)

4.8 ข้อมูลการได้รับความรู้ในการป้องกันตนเองขณะปฏิบัติงาน

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับการได้รับความรู้ในการป้องกันตนเองขณะปฏิบัติงานที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้

การได้รับการอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำอาชีพประมง พบว่า ส่วนใหญ่ ไม่ได้รับการอบรม คิดเป็นร้อยละ 53.33 มีส่วนน้อยที่ได้รับการอบรม คิดเป็นร้อยละ 46.67 โดยได้รับการอบรมจากเจ้าหน้าที่อนามัย (สาธารณสุข) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.14 รองลงมา ได้แก่ ได้แก่วีโธ คิดเป็นร้อยละ 21.42 และเจ้าของเรือ คิดเป็นร้อยละ 5.00

การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล คิดเป็นร้อยละ 100.00 แต่จะใช้อุปกรณ์ไม่ครบทุกชนิด ทั้งนี้พบว่า อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคลที่นิยมใช้มากน้อยเรียงตามลำดับ คือ ถุงมือยาง รองเท้าบูท และถุงมือผ้า คิดเป็นร้อยละ 36.90, 32.10 และ 30.70 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างมีการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทุกครั้งี่ทำงาน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.67 รองลงมาได้แก่ ใช้เป็นบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 39.33 และรู้จักแต่ไม่เคยใช้ คิดเป็นร้อยละ 19.33

สำหรับการใช้อุปกรณ์ความปลอดภัยหรือการปฐมพยาบาล พบว่า มีวิทยุสื่อสารขอความช่วยเหลือ และมีเชือกช่วยชีวิตมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.50 อย่างละเท่า ๆ กัน ส่วนอุปกรณ์อื่น ๆ ได้แก่ เสื้อชูชีพ ห่วงยางชูชีพ พลุสัญญาณขอความช่วยเหลือ และอุปกรณ์ปฐมพยาบาล คิดเป็นร้อยละ 1.30 อย่างละเท่า ๆ กัน ดังปรากฏตามตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 แสดงสัดส่วนของการได้รับความรู้ในการป้องกันตนเองขณะปฏิบัติงาน

การได้รับความรู้ในการป้องกันตนเองขณะปฏิบัติงาน	ร้อยละ
ได้รับการอบรมความปลอดภัยในการทำงาน	46.67 (140/300)
บุคคลที่ให้การอบรมฯ	
เจ้าหน้าที่อนามัย(สาธารณสุข)	47.14 (66/140)
ได้กั๊ง	21.42 (30/140)
หัวหน้าคนงาน	15.00 (21/140)
เจ้าของเรือ	5.00 (7/140)
นายท้ายเรือ	5.00 (7/140)
พยาบาล	2.86 (4/140)
เจ้าหน้าที่สมาคมประมง	2.14 (3/140)
ไม่ระบุ	2.86 (4/140)

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

การได้รับความรู้ในการป้องกันตนเองขณะปฏิบัติงาน	ร้อยละ
การใช้อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล	
ถุงมือยาง	36.90
รองเท้านิรภัย	32.10
ถุงมือผ้า	30.70
อื่น ๆ	0.30
การใช้อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคลเป็นประจำ	
ไม่เคยรู้จัก	0.00 (0/300)
รู้จัก แต่ไม่เคยใช้	19.33 (58/300)
ใช้ทุกครั้งที่ทำงาน	44.67 (134/300)
ใช้เป็นบางครั้ง	39.33 (118/300)
การใช้อุปกรณ์ความปลอดภัยหรือปฐมพยาบาล	
เชือกช่วยชีวิต	40.50
วิทยุสื่อสารขอความช่วยเหลือ	40.50
อุปกรณ์ปฐมพยาบาล	13.60
เสื้อชูชีพ	1.30
ห่วงยางชูชีพ	1.30
พลุสัญญาณขอความช่วยเหลือ	1.30
อื่น ๆ	1.30

4.9 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน กับการบาดเจ็บจากการทำงาน

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการบาดเจ็บจากการทำงาน ของ
ชาวประมงทะเลกลุ่มตัวอย่างประเภทที่ใช้เรือมีเครื่องยนต์ภายในเรือ และนำเรือมาเทียบท่า
แสมสาร อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี ในรอบ 1 ปี ที่ผ่านมา (1 มิ.ย. 2546 – 31 พ.ค. 2547)

พบว่า ในช่่วงอายุ 35-44 ปี มีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงานน้อยกว่าในกลุ่มอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 24 ปี เป็นจำนวน 0.29 เท่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.005$) แต่ไม่พบความสัมพันธ์แบบการสัมผัส-การตอบสนอง (dose-response relationship) ในช่่วงอายุต่างๆ ได้พบความสัมพันธ์ระหว่างช่่วงน้ำหนักกับการบาดเจ็บจากการทำงาน โดยที่ช่่วงน้ำหนักที่มากกว่าหรือเท่ากับ 71 กิโลกรัม มีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงานน้อยกว่าช่่วงน้ำหนักที่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 กิโลกรัม เป็นจำนวน 0.21 เท่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.05$) แต่ไม่พบความสัมพันธ์แบบการสัมผัส-การตอบสนอง (dose-response relationship)

ระดับการศึกษาพบว่า มีความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน โดยที่ระดับการศึกษาไม่ได้เรียนแต่อ่านออกเขียนได้ ประถมศึกษาตอนต้น และประถมศึกษาตอนปลายมีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงานน้อยกว่าพวกที่ไม่ได้เรียนและอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เป็นจำนวน 0.51, 0.45 และ 0.21 เท่า ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.05, 0.05$ และ 0.001 ตามลำดับ) ยกเว้นระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไปที่มีความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และพบความสัมพันธ์แบบการสัมผัส-การตอบสนอง (dose-response relationship) กล่าวคือ ระดับการศึกษาที่สูงขึ้นมีความเสี่ยงน้อยกว่าระดับการศึกษาที่ต่ำกว่า

สำหรับปัจจัยด้านเชื้อชาติ และสถานภาพสมรสพบว่ามีความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน โดยที่ชาวต่างด้าวมีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงานมากกว่าเชื้อชาติไทยเป็นจำนวน 2.77 เท่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) และสถานภาพสมรสที่ไม่เป็นโสดเป็นมีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงานมากกว่าพวกที่เป็นโสด เป็นจำนวน 1.79 เท่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.05$) ส่วนปัจจัยด้านศาสนาพบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน ในเรื่องของรายได้พบว่ามีความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน กล่าวคือ รายได้ 10,001-15,000 บาท และรายได้มากกว่า 15,000 บาทขึ้นไป มีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงานน้อยกว่ารายได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท เป็นจำนวน 0.16 และ 0.36 เท่า ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.05$ และ 0.01 ตามลำดับ) ยกเว้นรายได้ 5,001 - 10,000 บาท ซึ่งไม่พบความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน และยังไม่พบความสัมพันธ์แบบการสัมผัส-การตอบสนอง (dose-response relationship) กล่าวคือ พวกที่มีรายได้ที่สูงขึ้นยิ่งมีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บน้อยกว่าพวกที่มีรายได้ต่ำ สำหรับความเพียงพอของรายได้พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน

เมื่อพิจารณาในเรื่องของพฤติกรรมสุขภาพ พบว่าพฤติกรรมสุขภาพที่มีความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน ได้แก่ การใช้ยาเป็นประจำ และการดื่มสุราระหว่างทำงาน กล่าวคือพวกที่ใช้ยาเป็นประจำมีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงานมากกว่าพวกที่ไม่ใช่ เป็นจำนวน 2.46 เท่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) และพวกที่ดื่มสุราระหว่างทำงานมีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงานมากกว่าพวกที่ไม่ดื่ม เป็นจำนวน 2.32 เท่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.05$) ส่วนพฤติกรรมสุขภาพในด้านของ การตรวจสุขภาพ ประวัติการเจ็บป่วย การสูบบุหรี่ และการดื่มเบียร์ระหว่างทำงาน ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน

ขนาดของท่าเรือมีความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน โดยที่ท่าเรือขนาดเล็กมีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงานมากกว่าท่าเรือขนาดใหญ่ เป็นจำนวน 5.23 เท่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) แต่ประเภทของเรือ และความยาวของเรือไม่มีความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงานทั้งเรืออวนลากคู่ และ เรืออวนโดหมึก/ช้อนปลากะตัก ส่วนสภาพของเรือประมงนั้นมีความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน โดยที่สภาพเรือที่สมบูรณ์มีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงานมากกว่าสภาพเรือที่พอใช้งานได้ เป็นจำนวน 1.83 เท่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.05$)

ตำแหน่งการทำงานบนเรือมีความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน โดยที่ได้ก้งมีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากการทำงานน้อยกว่าลูกเรือ เป็นจำนวน 0.15 เท่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) แต่ไม่พบความสัมพันธ์กับตำแหน่งการทำงานอื่น ๆ ปัจจัยด้านการทำงานอื่น ๆ ได้แก่ ความเพียงพอของการพักผ่อน ช่วงเวลาทำการจับสัตว์น้ำ การพบพายุที่รุนแรง ขณะออกเรือและการได้รับการเตือนเกี่ยวกับพายุจากระบบสื่อสาร เหล่านี้ไม่พบว่ามีสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงานทั้งสิ้น

ปัจจัยด้านสภาพการทำงานที่พบว่ามีสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน ได้แก่ การมีกลิ่นเหม็นก่อให้เกิดความรำคาญ พื้นที่การทำงานมีการเคลื่อนไหวโคลงเคลงเกือบตลอดเวลา การทำงานบนพื้นลื่น การทำงานบนพื้นลาดเอียง และการที่มีวัตถุสิ่งของฟุ้งชนได้ โดยพบว่าปัจจัยเชิงยอมรับมีความเสี่ยงมากกว่าปัจจัยเชิงปฏิเสธ เป็นจำนวน 2.84, 2.52, 3.06, 2.47 และ 2.37 เท่า ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001, 0.005, 0.001, 0.001$ และ 0.05 ตามลำดับ) สำหรับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการทำงานพบว่ามีสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน ได้แก่ การทำงานในอากาศร้อนจัด การทำงานในอากาศเย็นจัด และการที่

มีพายุฝนฟ้าคะนองขณะทำงาน โดยพบว่าปัจจัยเชิงยอมรับมีความเสี่ยงมากกว่าปัจจัยเชิงปฏิเสธ เป็น 3.47, 1.73 และ 3.48 เท่า ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p -value < 0.001, 0.05 และ 0.001 ตามลำดับ) ส่วนปัจจัยด้านการกระทำที่ไม่ปลอดภัยที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน ได้แก่ การเคลื่อนย้ายยกของด้วยท่าทางที่ไม่ถูกต้อง และการลงไปในทะเลโดยไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยชีวิต โดยพบว่าปัจจัยเชิงยอมรับมีความเสี่ยงมากกว่าปัจจัยเชิงปฏิเสธ เป็น 1.58 และ 3.16 เท่า ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p -value < 0.05 และ 0.001 ตามลำดับ) ปัจจัยด้านความปลอดภัยในการทำงานที่พบว่ามีสัมพันธ์กับการบาดเจ็บจากการทำงาน ได้แก่ การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลบางครั้ง มีความเสี่ยงมากกว่าพวกที่สวมทุกครั้ง เป็นจำนวน 4.41 เท่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p -value < 0.001) ดังปรากฏตามตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการบาดเจ็บจากการทำงานในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (1 มิ.ย. 2546 - 31 พ.ค. 2547)

ปัจจัยส่วนบุคคล	ตัวอย่างทั้งหมด (คน)	ได้รับการบาดเจ็บ (คน)	Odds ratio (95%CI.OR)
อายุ (ปี) (N = 300)			
≤ 24	122	59	1
25 - 34	114	54	0.96(0.58 - 1.60)
35 - 44	42	9	0.29(0.13 - 0.66)***
≥ 45	22	9	0.74(0.29 - 1.86)
น้ำหนัก (กิโลกรัม) (N = 300)			
≤ 50	47	23	1
51 - 60	126	63	1.04(0.53 - 2.04)
61 - 70	109	42	0.65(0.33 - 1.30)
≥ 71	18	3	0.21(0.50 - 0.82)*
ส่วนสูง (เซนติเมตร) (N = 300)			
≤ 150	11	6	1
151 - 160	102	46	0.69(0.20 - 2.39)
161 - 170	156	71	0.70(0.20 - 2.38)
≥ 171	31	8	0.29(0.07 - 1.22)
p < 0.05 **< 0.01 * < 0.005 ****p < 0.001			

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	ตัวอย่าง ทั้งหมด (คน)	ได้รับการ บาดเจ็บ (คน)	Odds ratio (95%CI.OR)
ดัชนีมวลกาย (กิโลกรัม / เมตร ²) (N = 300)			
< 18.50	13	8	1.90(0.60 – 6.02)
18.50 - 22.99	177	81	1
23.00 - 24.99	67	39	0.80(0.45 – 1.42)
25.00 - 29.99	43	3	0.64(0.32 -1.27)
การศึกษา (N = 300)			
ไม่ได้เรียนและอ่านไม่ออก	112	65	1
ไม่ได้เรียนแต่อ่านออกเขียนได้	65	27	0.51(0.28 – 0.96) *
ประถมศึกษาตอนต้น (ป.4)	70	27	0.45(0.25 – 0.84) *
ประถมศึกษาตอนปลาย (ป.6)	44	10	0.21(0.10 – 0.47) ****
ตั้งแต่มัธยมศึกษาขึ้นไป	9	2	0.21(0.04 – 1.04)
ศาสนา (N = 300)			
พุทธ	283	124	1.11(0.41-3.01)
อิสลาม	17	7	1
เชื้อชาติ (N = 300)			
ต่างด้าว	227	112	2.77(1.54-5.00)****
ไทย	73	19	1
สถานภาพสมรส (N = 300)			
ไม่โสด	134	86	1.79(1.12-2.86)*
โสด	166	83	1
p < 0.05 * < 0.001 ****p < 0.001			

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	ตัวอย่าง ทั้งหมด (คน)	ได้รับการ บาดเจ็บ (คน)	Odds ratio (95%CI.OR)
รายได้ (บาท) (N = 300)			
≤ 5,000	200	93	1
5,001 - 10,000	59	30	1.19(0.67 – 2.13)
10,001 - 15,000	25	6	0.36(0.14 – 0.95) *
> 15,000	16	2	0.16(0.04 – 0.74) **
ความเพียงพอของรายได้ (N = 300)			
ไม่เพียงพอ	13	3	0.37(0.10-1.38)
เพียงพอ	287	128	1
การตรวจสุขภาพประจำปี (N = 300)			
ไม่ได้ตรวจ	101	37	0.65(0.40-1.06)
ได้ตรวจ	199	94	1
ประวัติการเจ็บป่วย (N = 300)			
ไม่เคย	250	110	1.09(0.59-2.01)
เคย	50	21	1
การเข้ายาประจำ (N = 300)			
ใช้	15	5	2.46(2.14-2.83)****
ไม่ใช้	285	126	1
การสูบบุหรี่ (N = 300)			
ไม่สูบ	202	93	1.35(0.82-2.20)
สูบ	98	38	1

p < 0.05 **< 0.01 * < 0.005 ****p < 0.001

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	ตัวอย่าง ทั้งหมด (คน)	ได้รับการ บาดเจ็บ (คน)	Odds ratio (95%CI.OR)
การดื่มสุราขณะทำงาน (N = 300)			
ดื่ม	3	3	2.32(2.04-2.64)*
ไม่ดื่ม	297	128	1
การดื่มเบียร์ขณะทำงาน (N = 300)			
ดื่ม	2	2	2.31(2.03-2.63)
ไม่ดื่ม	298	129	1
ขนาดของท่าเรือ (N = 300)			
เล็ก	35	27	5.23(2.29-11.94)****
ใหญ่	265	104	1
ประเภทของเรือ (N = 300)			
อวนลากคู่	229	103	1.26(0.73-2.16)
อวนไต่หมึก / ซ้อนปลากะตัก	71	28	1
ความยาวเรือ (เมตร) (N = 300)			
< 14	5	1	1
14 - 18	90	38	0.34(0.04-3.18)
> 18	205	92	0.31(0.03-2.80)
สภาพเรือประมง (N = 300)			
สมบูรณ์	151	77	1.83(1.15-2.91)*
พอใช้งานได้	149	54	1
*p < 0.05 ** < 0.01 *** < 0.005 ****p < 0.001			

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ปัจจัยและสิ่งแวดล้อม ที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน	ตัวอย่าง ทั้งหมด (คน)	ได้รับการ บาดเจ็บ (คน)	Odds ratio (95%CI.OR)
ตำแหน่งการทำงานบนเรือ (N = 300)			
ลูกเรือ	203	97	1
ได้กึ่ง/กัปตัน	34	4	0.15(0.05 - 0.43)****
หัวหน้าคนงาน	15	6	0.73(0.25 - 2.12)
ช่างเครื่อง	11	5	0.91(0.27 - 3.08)
พ่อครัว	20	12	1.64(0.64 - 4.18)
นายท้าย	14	7	1.09(0.37 - 3.23)
การพักผ่อนไม่เพียงพอ (N = 300)			
ไม่เพียงพอ	58	19	0.57(0.31-1.03)
เพียงพอ	242	112	1
ช่วงเวลาของการจับสัตว์น้ำ (N = 300)			
ไม่มีเวลาแน่นอน	225	100	1.14(0.67-1.93)
มีเวลาแน่นอน	75	31	1
การพบพายุที่รุนแรงขณะออกเรือ (N = 300)			
เคย	241	109	1.39(0.77-2.49)
ไม่เคย	59	22	1
ได้รับค่าเตือนเกี่ยวกับพายุ (N = 300)			
ไม่ได้รับ	7	4	1.74(0.38-7.93)
ได้รับ	293	127	1
*p < 0.05 **< 0.01 *** < 0.005 ****p < 0.001			

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ปัจจัยและสิ่งแวดล้อม ที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน	ตัวอย่าง ทั้งหมด (คน)	ได้รับการ บาดเจ็บ (คน)	Odds ratio (95%CI.OR)
<u>สภาพการทำงาน</u>			
ทำงานกลางแจ้งอากาศร้อนจัด (N = 300)			
มี	174	84	1.57(0.98-2.50)
ไม่มี	126	47	1
ทำงานในห้องเย็น (N = 300)			
มี	38	16	0.93(0.47-1.85)
ไม่มี	262	115	1
ทำงานในห้องปรับอากาศ (N = 300)			
มี	39	18	1.12(0.57-2.21)
ไม่มี	261	113	1
ความสัมพันธ์ (N = 300)			
มี	119	47	0.75(0.47-1.21)
ไม่มี	181	84	1
ทำงานเกี่ยวกับกระแสไฟฟ้า (N = 300)			
มี	42	23	1.68(0.87-3.24)
ไม่มี	258	108	1
ทำงานเวลากลางคืนแสงไม่พอ (N = 300)			
มี	222	100	1.24(0.74-2.10)
ไม่มี	78	31	1
*p < 0.05 **< 0.01 *** < 0.005 ****p < 0.001			

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ปัจจัยและสิ่งแวดล้อม ที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน	ตัวอย่าง ทั้งหมด (คน)	ได้รับการ บาดเจ็บ (คน)	Odds ratio (95%CI.OR)
ไอรหรือน้ำมันเชื้อเพลิง (N=300)			
มี	94	36	0.73(0.44-1.19)
ไม่มี	206	95	1
กลิ่นเหม็นก่อนความรำคาญ (N = 300)			
มี	154	86	2.84(1.77-4.56)****
ไม่มี	146	45	1
สัตว์มีพิษในบริเวณที่ทำงาน (N = 300)			
มี	15	5	0.63(0.21-1.89)
ไม่มี	285	126	1
สัตว์ร้ายในบริเวณที่ทำงาน (N = 300)			
มี	13	6	1.11(0.36-3.39)
ไม่มี	287	125	1
เคลื่อนย้ายสิ่งของหนักเป็นประจำ (N = 300)			
มี	156	72	1.24(0.78-1.95)
ไม่มี	144	59	1
ทำงานยกของหนักเป็นประจำ (N = 300)			
มี	157	76	1.50(0.95-2.38)
ไม่มี	143	55	1

*p < 0.05 **< 0.01 *** < 0.005 ****p < 0.001

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ปัจจัยและสิ่งแวดล้อม ที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน	ตัวอย่าง ทั้งหมด (คน)	ได้รับการ บาดเจ็บ (คน)	Odds ratio (95%CI.OR)
ทำงานในท่าทางที่ซ้ำซาก (N = 300)			
มี	151	70	1.25(0.79-1.97)
ไม่มี	149	61	1
ทำงานแช่น้ำตัวเปียกเกือบตลอดเวลา (N = 300)			
มี	73	33	1.09(0.64-1.85)
ไม่มี	227	98	1
ดำน้ำ			
มี	59	22	0.72(0.40-1.29)
ไม่มี	241	109	1
พื้นที่การทำงานโคลงเคลง (N = 300)			
มี	209	105	2.52(1.49-4.29)***
ไม่มี	91	26	1
ทำงานบนพื้นต่างระดับ (N = 300)			
มี	91	38	0.89(0.54-1.47)
ไม่มี	209	93	1
ปีนป่ายหรือทำงานในที่สูง (N = 300)			
มี	84	43	1.53(0.92-2.53)
ไม่มี	216	88	1
*p < 0.05 **< 0.01 *** < 0.005 ****p < 0.001			

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ปัจจัยและสิ่งแวดล้อม ที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน	ตัวอย่าง ทั้งหมด (คน)	ได้รับการ บาดเจ็บ (คน)	Odds ratio (95%CI.OR)
ทำงานบนพื้นลื่น (N = 300)			
มี	151	86	3.06(1.90-4.92)****
ไม่มี	149	45	1
ทำงานบนพื้นลาดเอียง (N = 300)			
มี	167	89	2.47(1.54-3.98)****
ไม่มี	133	42	1
พื้นที่ทำงานมีสิ่งกีดขวางไม่เป็นระเบียบ (N=300)			
มี	105	45	0.95(0.59-1.53)
ไม่มี	195	86	1
ทำงานกับของมีคม (N = 300)			
มี	84	43	1.53(0.92-2.53)
ไม่มี	216	88	1
ทำงานกับเครื่องจักรกล (N =300)			
มี	130	57	1.01(0.64-1.61)
ไม่มี	170	74	1
วัตถุสิ่งของพังทลายหล่นทับ (N = 300)			
มี	41	21	1.42(0.74-2.75)
ไม่มี	259	110	1
วัตถุสิ่งของพุ่งชนได้ (N = 300)			
มี	27	17	2.37(1.05-5.37)*
ไม่มี	273	114	1

*p < 0.05 **< 0.01 *** < 0.005 ****p < 0.001

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ปัจจัยและสิ่งแวดล้อม ที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน	ตัวอย่าง ทั้งหมด (คน)	ได้รับการ บาดเจ็บ (คน)	Odds ratio (95%CI.OR)
<u>สิ่งแวดล้อมในการทำงาน</u>			
อากาศร้อนจัด (N = 300)			
มี	215	111	3.47(1.97-6.12)****
ไม่มี	85	20	1
อากาศเย็นจัด (N = 300)			
มี	151	76	1.73(1.09-2.75)*
ไม่มี	149	55	1
พายุฟ้าฝนคะนอง (N = 300)			
มี	153	89	3.48(2.15-5.62)****
ไม่มี	147	42	1
<u>การกระทำที่ไม่ปลอดภัย</u>			
การสวมใส่เสื้อชูชีพขณะทำงาน (N = 300)			
ไม่สวม	130	51	0.73(0.46-1.15)
สวม	170	80	1
การหยอกล้อกันระหว่างทำงาน (N = 300)			
มี	64	26	0.85(0.49-1.50)
ไม่มี	236	105	1

*p < 0.05 **< 0.01 *** < 0.005 ****p < 0.001

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ปัจจัยและสิ่งแวดล้อม ที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน	ตัวอย่าง ทั้งหมด (คน)	ได้รับการ บาดเจ็บ (คน)	Odds ratio (95%CI.OR)
ทำงานตามลำพังคนเดียว (N = 300)			
มี	56	21	0.73(0.40-1.33)
ไม่มี	244	110	1
ใช้เครื่องมืออุปกรณ์ที่ชำรุดเสียหาย (N = 300)			
มี	76	34	1.06(0.63-1.79)
ไม่มี	224	97	1
ท่าทางการเคลื่อนย้ายยกของ (N = 300)			
ไม่ถูกต้อง	141	70	1.58(1.00-2.51)*
ถูกต้อง	159	61	1
ลงทะเลโดยไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต (N = 300)			
มี	113	69	3.16(1.95-5.14)****
ไม่มี	187	62	1
การอบรมความปลอดภัยในการทำงาน (N = 300)			
ไม่เคย	160	67	0.86(0.54-1.35)
เคย	140	64	1
การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล (N = 300)			
รู้จักแต่ไม่ได้ใช้	48	18	1.52(0.76-3.04)
ใช้เป็นบางครั้ง	118	75	4.41(2.59-7.49)****
ใช้ทุกครั้งที่ทำงาน	134	38	1
*p < 0.05 **< 0.01 *** < 0.005 ****p < 0.001			